

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

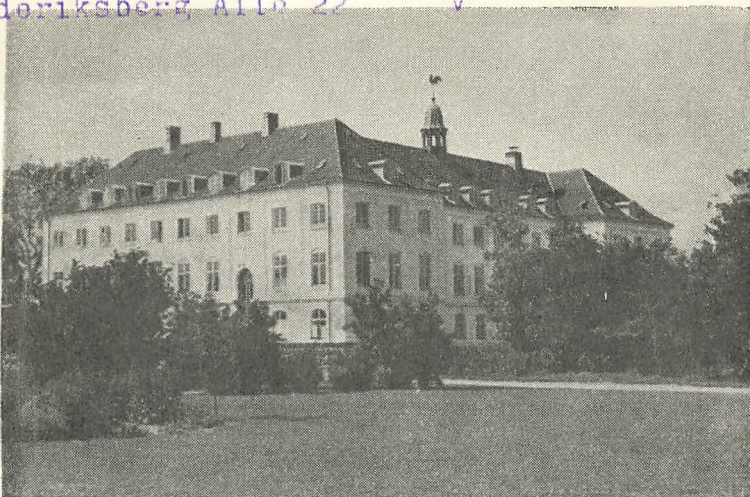
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

42. årg.

Januar 1952

Nr. 1

Overskriften

Af instruktionssygeplejerske, frk. Lilly Frederiksen, F. H.

De fleste af os har vel nu og da bokset med spørgsmålet om kristendommens sandhed og spekuleret på, om vi selv havde nogen mulighed for at blive det, man kalder en bevidst kristen. Men i reglen er vi hurtigt faldet tilbage til en passiv holdning overfor dette spørgsmål efter måske at have gjort nogle krampagtige forsøg på at få fat i det, som vi havde fået indtryk af »hørte med« for at »det var rigtigt«.

Vi havde måske fået indtryk af, at visse følelser hørte med, og enten kunne vi ikke fremkalde de følelser hos os selv, eller hvis de indfandt sig, så var de ikke holdbare; det hele blev til ingenting, og så opgav vi det. — Eller vi var kommet med indenfor i en kreds, hvor alle tilsyneladende regnede sig for bevidste kristne, men de havde intet fællesskab med dem »udenfor«, følte sig snarere hævet et trin op over dem. Der kunne vi ikke føle os hjemme, og saa opgav vi det. — Så blev vi må-

ske anbefalet de gode gerningers vej, men også den endte for de fleste af os blindt; enten fordi vi hurtigt gav op overfor det umulige: at være god, eller fordi vi havnede i nævenyttig fortravlethed. Gud fandt vi ikke. — Endelig var der nogle, der sagde, at det var troen, det kom an på; vi undersøgte, hvad det var, vi skulle tro, og så prøvede vi, om vi kunne tro, men det kunne vi ikke, og så lod vi spørgsmålet ligge.

Mon jeg tager fejl i, at vi alle har forsøgt at komme i gang på en eller flere af disse måder? I bedste fald forblev kristendommen efter disse forsøg et eller andet lille underpunkt i vores tilværelse; *overskriften* blev den aldrig.

Egentlig er det ikke så mærkeligt, at det er gået sådan, for havde vi kendt lidt mere til Ny Testamente, end de fleste af os gør, så havde vi dér mødt mange beviser på, at det hverken er særlige følelser eller bestemte gerninger, ikke heller indlemelse i en bestemt kreds, ja ikke engang antagelse af visse tros-sætninger, der kendetegner de mennesker, som gennem Jesus Kristus kom i levende forbindelse med Gud. Vi ser, at mennesker, som manglede alle disse af os opstillede betingelser, hørte Guds tale, medens de, som tilsyneladende havde alt dette i orden, ikke forstod et kuk af det hele.

Hvis De har kunnet følge mig saa langt, vil De måske nu vente, at jeg sidder inde med den løsning, som klarer det hele; men det gør jeg ikke. I spørgsmålet Gud—mennesket findes ingen patentløsning, som gælder for alle; enhver må vandre sin egen vej; men undertiden kan vi hjælpe hinanden til klarhed på et og andet punkt, når vi deler med hinanden det lys, vi selv har fået at vandre ved; og det er det, jeg nu vil forsøge at gøre.

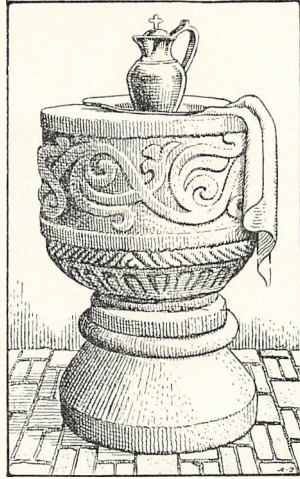
Der er for mig ingen tvivl om, at *overskriften* blev skrevet over Deres og mit liv, da Gud i *den hellige dåb* gjorde os til sine børn; men denne overskrift bliver så let helt borte i det mylder af mere eller mindre sensationsprægede sætninger, som vi livet igennem daglig bombarderes med, og den får ingen forbindelse med vores daglige tilværelse, før det — måske ad lange omveje — lykkes for Gud at få os i tale på en sådan måde, at vi begynder at regne med Gud som en levende virkelighed. Og hvis ikke Gud var mere optaget af at få forbindelse med os end vi af at søge den forbindelse oprettet, så det ilde ud for os, men nu prøver Gud utrætteligt gennem alt det, vi er optaget af, at få os i tale. Når (eller hvis) det lykkes — ofte efter utallige forgæves forsøg — så har vi ikke noget at rose os af, men beskæmmede og taknemlige over Guds langmodighed, det bliver vi.

Hvad siger så Gud til et sådant menneske, der er begyndt at lytte? Ja, Gud har ikke noget fastlagt skema at gå frem efter.

Gud kender hvert eneste af sine børn bedre end vi kender os selv; Han kender vores daglige liv med dets glæder og vanskeligheder, Han kender vores udviklingstrin og vore evner; *alt i os ligger helt åbent for Gud, og derfor taler Han til den enkelte sådan, som det menneske bedst forstår det.* Jeg kan altså ikke sige, hvad Gud vil sige til Dem, eller hvor Han vil begynde med Dem, men jeg ved, hvad det centrale i Hans tale med mennesker går ud på.

Gud siger til os allesammen: »Du er mit kære barn, og Du må have lov at regne med, at jeg er Din himmelske Fader, som vil tage imod Dig, i hvilken situation Du end befinder Dig. Du må altid have lov at bede til mig, og det behøver ikke at ske med fine sætninger, men famlende ord, ja, bare et suk fra Dig vil jeg høre«. Og videre siger Gud til os: »Du kan lære mig at kende, hvis Du prøver at lære min enbårne søn, Jesus Kristus, at kende. Da Han levede på jorden, viste Han Jer allesammen, hvordan mit sind er overfor Jer. — Han viste Jer også, hvordan et menneskeliv efter mit sind skal leves, og jo mere Du prøver på at efterligne Ham, jo mere vil Du forstå, at det magter Du ikke. Du vil hver dag erfare, at Du ikke med hele Dit hjerte er med i at ville leve mig til behag, og derfor vil Du hver dag føle trang til at komme til mig og bekende Din skyld og blive bekræftet i, at Du stadig har Dine synders nådige forladelse. Bliver Du ved med det, så får jeg mulighed for at forny Dit sind indefra, så at Dit arbejde blandt andre mennesker ikke bliver *krampagtige forsøg* på at være god, men så vil den tilgivende kærlighed, som Du hver dag modtager af mig, ganske naturligt gives videre til dem, Du færdes iblandt. I andres øjne vil Du måske blive et godt menneske, men ikke i Dine egne, for Du vil blive ydmyg taknemlig, hvis noget lykkes, men aldrig selvglad, for Du vil *efterhånden* lære, at i Dig selv er der ingen styrke til det gode; alt er en gave fra Din himmelske Fader«

Og Gud, som ved, hvor let vi taber modet, siger også til os: »Du vil måske blive hårdt angrebet af min modstander, Djævelen, som ikke ved noget værre, end at et menneske prøver at leve som mit barn; han vil måske af og til bilde Dig ind, at det hele er noget vrøvl, fordi Du ikke altid *føler* noget, eller fordi Du ikke kan se, at Du gør fremskridt o. s. v. Men tro ham ikke,

Sådan ser vi altså ud — (vinteren 1951--52)

Eleeholdet vinteren 1951 – 52

På billedet på modstående side ses fra venstre:

Forreste række: Esther Theil, Horsens. Anna Gramstrup, Ørum, Bedsted. Eva Madsen, Aars. Inger T. Nielsen, Odense. Gerda Middelfart, Hjørring. Lizzy Jakobsen, Dronninglund. Rut Enevoldsen, Sejerø.

2. række: Ellen Dall, Margrete Hansen, Anna Johanne Hansen, Johanne Mikkelsen, Lilly Frederiksen, Mette Kirstine Hansen, K. Robert Hansen, Annette Pade, Anders Hansen, Niels Hansen, Ejner Jensen. Ella Nielsen, Klokkerholm. Gerda Andersen, Vamdrup.

3. række: Inger Johansen, Andrup, Hobro. Dagny Bystrup, Haubro. Else A. Rasmussen, Gangsted. Gudrun Larsen, Mårum. Johanne Sørensen, Ø. Hornum. Ritha Pedersen, Randers. Tove Martinsen, Nr. Felding. Oda Olesen, Vejgaard. Gerda Hansen, København. Karen E. Møller, Sædding. Bodil Bach, Skæve. Esther Nielsen, Herning. Inga Bro, Grønnerup. Anna Gjerlevsen, Vejrup.

4. række: Signe Birkkjær, Holstebro. Birgit Laustsen, Skals. Alice Nielsen, Egåbro. Kirstine Bøndergaard, Herning. Cathrine Jørgensen, Rise. Esther Rasmussen, Tvede, Randers. Jenny Olesen, Hejnsvig. Gudrun Windelev, Struer. Ingrid Pedersen, Rudme. Anna Jensen, Ø. Snede. Else Frøjk, Tvis. Inger Frederiksen, Over Feldborg. Erna Krab.

5. række: Helen Petersen, Kliplev. Hanna Goul, Grønning. Ingrid Andersen, Trelde, Fredericia. Gerda Beck, Langelund. Kathrine Olesen, Glenstrup. Inger-Lise Petersen, Vejleby. Kirsten Rasmussen, Middelfart. Ditte Frederiksen, Esbjerg. Eva Skaaning, Bøvling. Kirsten Sønderbo, Voer, Ørsted. Sara E. Jensen, Holløse. Laurence Guldager, Ølgod. Inger M. Larsen, Hjerm. Metha Sørensen, Høggild. Sara Storm, Helnæs. Bodil Sepstrup, Hammerum. Marie Schmidt, Stollig.

6. række: Rigmor Nielsen, Ida Klemmensen, Sejerslev M. Ellen Rasmussen, Tommerup. Ida Jakobsen, Tommerup. Sigrild Mathiasen, Volstrup. Gerda Gilberg, Adsbøl. Anne-Lise Andresen, Jejsing. Birgit Kristoffersen, Riislev. Britta Rasmussen, Nyborg. Karen M. Niss, Astrup, Arden. Grethe Christensen, Århus. Andrea Thomsen, Tvede, Randers. Anni Johansen, Viborg. Catharina Krap, Løjt. Alice Horsted, Sandby. Jytte Pontoppidan, Randers. Anne-Lise Krogsgaard, Holstebro.

(Fortsat fra side 3)

for *Du er min*, og jeg har al magten i himlen og på jorden, og *intet* kan rive Dig ud af min hånd«.

Når denne Guds tale høres, bliver *overskriften* — *Guds overskrift* — over vort liv lysende klar; men den kommer ikke til på een gang at præge vort liv. Den må stadig gentages for os, og sker *det*, vil det efterhånden — undertiden meget, meget langsomt — gå op for det menneske, der lytter, at mennesket ikke er sin egen herre, men er Guds ejendom. Og så kastes der nyt lys ind over det ganske almindelige, daglige liv med alle dets besværligheder — og glæder, som det menneske stadig skal fortsætte i. For et kristent liv er ikke et finere liv, men et ganske almindeligt menneskeliv, levet under overskriften: af *Guds nåde* — og derfor undertiden også til Guds ære.

Lilly Frederiksen.

Fra skolen

Man oplever immervæk noget på en højskole. Men det behøver vi ikke at fortælle gamle højskoleelever; I ved det: hver dag en ny oplevelse. Men skal man *fortælle* det, smuldrer det så let mellem hænderne.

Men *Luciadagen* torsdag d. 13. dec. glemmer vi nu ikke så let. Kl. 6 om morgenen vækkedes hver enkelt af skolen medarbejdere ved, at et optog bestående af Luciabrud med ternere og svende skred ind i vore soveværelser og vækkede os med den skønneste Luciasang og — efter svensk skik — i en mærkelig, men slet ikke ilde kontrast den lifligste kaffe og boller, som serveredes på sengen under sang. Det var elevernes egen ide, og arrangementet kom ganske bag på os; vi troede, vi drømte. Vi prøvede at fortsætte i samme spor og holdt morgenandagt i foredragssalen i skæret af levende lys, idet vi skiftevis hørte og sang om Ham, i hvem lyset er brudt frem i verdens mørke.

Så skønt var det, at det måtte gentages ved det offentlige *julemøde* onsdag d. 19. december. Den nye forstander for Rønde højskole, *Jef Tange*, besøgte os ved den lejlighed og talte til ca. 250 mennesker i foredragssalen om julens inder- og yderside, og eleverne sang to julesalmer flerstemmigt under lærer *Webers* ledelse — flinkt klaret på så kort tid. Efter kaffebordet i spisesalen samledes vi igen i foredragssalen, og inden Luciaoptoget skred ind, genfortalte en anden gæst, fru *Anna Svedal Hedemann*, meget levende og betagende Selma Lagerlöfs gendigtning af det svenske Luciasagn.

Vores egen »private« *juleafslutning* fandt sted fredag d. 21. december. Sang og oplæsning, alvor og gammen vekslede, og næste morgen holdt to rutebiler i gården og førte alle de mange

jder det første stykke vej (den ene kørte til Slagelse, den anden til Korsør) hjem til en velfortjent juleferie.

Som dog ikke blev af lang varighed. Tiden må nyttes vel! Allerede d. 2. januar dukkede de samme to rutebiler op igen i gården. Og *hvis* deres indhold var dybt skuffede og kede af at gense skolen, så må vi sige, at det var ualmindelig fin skuespil-kunst! »Hjemkomsten« fejredes *helligtrekongersøndag* aften d. 6. januar i forstanderens stuer med sang af julens sange for sidste gang og med sagnet om den fjerde vise vise mand, der kom »for sent«, og da han så endelig så Ham, som han havde ledt efter et langt liv, var det med tomme hænder, fordi alle de perler, han havde villet ofre ham, var brugt undervejs i kærlighedens tjeneste over for mennesker i nød; men da han segner, får han de ord at høre, som både undrer og fryder: »Hvad du har gjort mod en af mine mindste brødre, har du gjort imod mig«.

Også en anden hjemkomst fejredes samme dag. Frk. Lilly Frederiksens. Historien er kort. Onsd. d. 2. jan. kl. 16,30 — telefonen ringer: »Centralsygehuset, Holbæk. — Det er frk. F., undskyld, at jeg ikke kommer med det tog, vi har aftalt; jeg må lige tale med overlæge Heiberg!« Kl. 18 samme aften — telefonen igen: »Centralsygehuset, Holbæk. — Det er afdelingssygeplejerske frk. N., jeg vil blot meddele, at frk. F. er blevet opereret«. Kl. 12 næste formiddag — telefonen: »Centralsygehuset, Holbæk. — Det er frk. F., undskyld forsinkelsen, jeg kommer på søndag, hvis jeg må vente så længe!« Jo, det kunne *lige* tillades. Og mandag stod frk. F. igen på katederet med sine (altså »Jakobs«) knogler, bakterier og regnestykker! Fint klaret! hvilket samarbejde mellem lægekunst og sygepleje! *er* »vi« ikke dygtige?

Dybt alvorligt og meget levende talte pastor Anker Bliddal, domkirken, København, ved årets første *offentlige møde* onsdag d. 9. over emnet: »Er der mening i tilværelsen?« Altfor snart hørte han op — og havde dog talt en time. Der fik vi noget at tænke over og bede om!

Møder på Fårevejle højskole

Onsdag 30. januar kl. 20: Adjunkt Jørgen Andersen, Herlufsholm: »Kulørte hefter og blødkogt litteratur«.

Onsdag 13. februar kl. 20: Sognepræst Willesen, Hvalsø: »Går det mod de sidste tider?«

Onsdag 27. februar kl. 20: Sognepræst Edv. Madsen, Bregninge: »Bliver enhver salig i sin tro?«

Forstanderens møder og gudstjenester

Søndag 13. januar kl. 10: Fårevejle kirke, kl. 14: Dragsholm kapel.

- Mandag 14. januar: Nykøbing Sj. (missionsuge).
 Søndag 20. januar kl. 19,30: Holbæk kirke (ungdomsgudstjeneste).
 Mandag 4. februar: Hørve (missionsuge).
 Onsdag 6. februar: Hejnsvig (missionsuge).
 Onsdag 6. februar: Bramdrup kirke.
 Torsdag 7. februar: Sdr. Bjert (De unge hjems aften).
 Fredag 8. februar: Dreslette (missionsuge).
 Mandag 11. februar kl. 19,30: Tølløse (off. møde).
 Tirsdag 12. februar kl. 19,30: Jyderup (aftenhøjskole).
 Torsdag 14. februar: Kalundborg (højskoleaften).
 Søndag 24. februar kl. 15: Eskebjerg missionshus (fastelavnsmøde).
 Søndag 24. februar kl. 19,30: Bregninge kirke.

Fra elevkredsen

Kolding højskolekreds

Lørdag d. 9. februar kl. 20 taler forstander Edv. Jensen, Børkop sygeplejehøjskole, på K. F. U. M. Emne: Kan der drives højskole på et Indre Missionsk livssyn?

Lørdag d. 8. marts kl. 20 taler forstander Peter Jensen, Blaakilde ungdomsskole, på K. F. U. M. Emne: Arbejde. — NB. Til denne aften modtages pakker med tak.

Alle er velkomne.

P. u. v.

Tage Sanden.

Adresseforandringer

- 1942 Grethe Jespersen, Elmegården, Nr. Asmindrup.
 1947 Lise Greisen, c/o manufakturhandler Chr. Jensen, Præstbro.
 1947 Ruth Petersen, Gøddinghuse, Randbøl.
 1948 Hilda Petersen, Amtssygehuset, box 303, Næstved.
 1948—49 Kaj Pedersen, „Lynggården“, Søndersted, Tølløse.
 1949 Ruth Hansen, „Nyborg Strand“, Nyborg.
 1949 Dagny Jensen, Nygård, Flynder, Bækmarksbro.
 1949—50 Lora Jørgensen, c/o fru B. Rasmussen, Nylandsvej 92, København F.
 1949—50 Niels Mogensen, Vestergård, Brakker Gravens.
 1950 Karen Mogensen, Egtved skov, Egtved.
 1950 Sigrid Vingborg, Povlinesminde, Vonsild.
 1951 Gerda Andersen, Østerbro 36, Slagelse.
 1951 Inga Bang, Husassistentboligen, kolonien Filadelfia, Dianalund.
 1951 Anny Larsen, Husassistentboligen, kolonien Filadelfia, Dianalund.
 1951 Elly Møller, Elev børnehjem, Lystrup.
 1951 Inga Svendsen, Ida Marievej 6, Hasseris, Aalborg.
 1951 Meta Eggens, Eschenbrock 17, Kiel-Schulensee.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

42. årg.

Februar 1952

Nr. 2

»Solen skinner på Heklatjeld«

Af forstanderinde,
frk. *Annette Pade*,
F. H.

I anledning af Dansk Sygeplejeråds 50-års jubilæum for et par år siden skrev lægen Ib Freuchen et festspil med denne titel; det opførtes af læger og sygeplejersker. Frk. Pade læste stykket for os en søndag aften; det greb os. Her giver frk. Pade os dets hovedindhold og grundtanke:

Da Ib Freuchen havde fået overdraget opgaven at skrive et skuespil i anledning af den omtalte fest, standsede han på sin vej gennem sygeplejens historie ved en islandsk kvinde ved navn Anna, der høstede fortjeneste ved uselvisk og storsindet at yde hjælp til alle trængende, da »sortedøden« — d. v. s. pesten — fo'r hærgende over Island og lagde huse og gårde øde i alle egne af landet. Forfatteren fandt hos Anna det, der er det inderste i al sygepleje: Trangen til at hjælpe den syge, hvem han så er, ven eller fjende, rig eller fattig, uden tanke på faren for smitte, på eventuelle afsavn og egne fordele.

Anna er i skuespillet datter af tjenestekvinden Kolfinna, og der ymtes i krogene om, at hendes far er biskoppen af Skalholt. Hun er skøn af skikkelse og træk, og mange mænd har elsket hende på grund af hendes fagerhed; blandt dem er den vege Thorgeir Haldorsson og den stolte, brutale rigmandssøn Griim Egilsson fra Skard, og det bliver Griim, som vinder hendes hjerte til trods for den store standsforskel. Griim hader Thorgeir, som har bejlet til Anna; det vakte derfor bestyrtelse, at Thorgeir kom til Skard ubuden, netop som brudefølget var samlet for at drage til kirke. Griim forsøger at dræbe Thorgeir, skønt han er dødssyg af pest, men Anna lægger sig imellem og vælger at pleje den svage og hjælpeløse Thorgeir, skønt Griim først lokker med gyldne løfter, og da det ikke hjælper, truer med blodig hævn og forbandelse både over hende og den syge.

Griim flygter fra sortedøden op i bjærgene til sine fyldte forrådskamre og pønser på hævn, mens Anna drager omkring og plejer de peksyge og spedalske, begraver de døde, giver de sultne mad og de hjemløse husly. Mennesker og kvæg dør omkring hende, og når en gård er uddød, tager hun med sig derfra alt, hvad der kan komme andre til gavn.

Griims hævntrøst får ham til at opsøge Anna og Thorgeir, og med loven ved sin side beskylder han dem begge for tyveri; Griim ved nemlig, at Thorgeir red fra Skard på hans stridshingst. Men da han ikke kan få beviser for sine beskyldninger, må han nøjes med de sigtedes tilståelser; derfor forhøres de begge, men Thorgeir er for bange og veg til at tilstå og skyder skylden på Anna, der åbent vedgår, at hun tog af andres ting for at bringe hjælp, hvor hjælp var nødvendig. Annas tilståelse lyder sådan: »Ja, jeg stjal så meget, jeg kunne slæbe. Jeg var tyv, sig det kun! Tyv, atter og atter tyv! Og det siger jeg dig, Griim Egilsson fra Skard: Slipper jeg levende fra denne tyvsag, vil du se mig stjæle og rane igen, hver gang jeg hører et barn skrig i sult! Du hørte til de rige, som kunne flygte til dine egne forråd — du kunne stå i bjærgene og lytte efter, om sortedøden endnu kvad sine djævelske sange i dalene! Hvorfor steg du ikke ned og hørte en mor græde for sit døende barn, som sortedøden havde peget på? Mon du da var blevet mindre tyv end jeg?“ — Men Griims hårde hjerte smeltes ikke, og med egne hænder brænder han tyvemærket på hendes kind, mens Thorgeir ser sit snit til at flygte.

Nogle år senere har Anna på gården Hjallaland fundet et af de få steder på Island, hvor der er mulighed for at friste livet, og hos hende er blinde, spedalske og andre, der er afhængige af hendes hjælp.

Anna har fået mange venner; ikke blot på grund af den time-lige hjælp, hun har ydet, men langt snarere fordi hun øver sin

Slutningsscenen, hvorunder epilogen fremsiges. Man ser sygeplejersker af forskellige art og i de forskelligeste dragter ned gennem tiden.

gerning med et sind, der er fyldt af kærlighed og barmhjertighed mod andre; men hendes røvelser er ikke sentimentale, de er båret af storsind og frisind og en retfærdig harme, der hvor hun møder det onde — ikke det, der gør ondt, men det der er ondt. Hun har af bitter erfaring set, hvordan hævntørsten for eksempel kan få alt det onde op i et menneske, så det medmenneskelige fuldstændigt forsvinder.

Når hun derfor blandt de hjælpeløse finder et menneske, der er blevet hårdt og bittert af livets tilskikkelser og derfor ønsker hævn, bedrøves hun, og typisk for Anna retleder hun en sådan kvinde ved at sige: »Større kvinde end din er båret af talløse mange. Tager du andres ve og vånde på dig, får du fred i dit sind.« — Kvinden svarer: »Så lær mig da, Anna, at bære andres ve og vånde!« — »Ikke jeg,« siger Anna, »men lidelsen skal være din læremester. Kan du bære ulykken bort fra andre, da føler du fred.«

At få Annas sind er ikke let, så da Griim Egilsson for anden gang opsøger Anna — denne gang for at fratage hende Hjallaland — drager denne kvinde sin kniv og dræber Griim, idet hun siger: »Jeg svor, at ondskab er min fjende.« Hun tror, hun gavner Annas sag og handler ret, men da hun kommer tilbage fra sin ugerning og siger: »Anna, det onde er hævn«, da svarer Anna sagtmødt: »Stakkels Svava, din tro på det gode voldte

mig min største smerte«, og hun tilføjer: »Griim, nu fik du hævn.«

Den tanke, at ondt skal gengældes med ondt, var fremmed for Anna; hele sit liv havde hun brugt til at bekæmpe det onde med andre midler, så da abbed Asbjørn forsikrer hende om hendes uskyld i drabet, spørger hun: »Hvorfor *hjælp* vi ham ikke?« Og da abbeden forundret spørger: »Trængte Griim da til hjælp?« svarer Anna: »Der findes sult, som ikke stilles fra forrådskamrene, der findes bønner, som aldrig bliver bedt, og dog burde den sult stilles, og de bønner høres! Hellige fader! min skyld er stor! Fordømt er jeg på jorden og i himmelen og nu tusinde gange fordømt ved Griims drab.« Derfor føler Anna, at hendes gerning endnu ikke er endt, at hun ikke har lov at blive på Hjallaland, hvor man lover hende beskyttelse og kirkens velsignelse. Nej, Anna må ud at søge den værkbrudne i hans skjul og søge lyset i lidelsernes mørke, sådan at hendes kerte engang kan brænde for Guds moders trone, som hun selv udtrykker det. Og mens Anna vender sig for endnu engang at gå ind i lidelsernes mørke, siger abbed Asbjørn: »Anna! Måtte den kerte lyse over alverden!« —

Har dette skuespil nu noget at sige os i dag, eller er dets mission opfyldt, når det har gået over scenen nogle gange, og tilskuerne spændte har fulgt den dramatiske handling og glædet sig over mange af de smukke replikker?

Vi sygeplejersker af i dag skal vist tale sagte om, at vi er sygeplejersker af barmhjertighed, og at vi bevidst giver afkald på vor egen lykke for at hjælpe andre til sjæl og legeme. Men skuespillet skal minde os om, at selv i vor materialistiske, hårde og kolde verden har menneskene trang til barmhjertighed, og i os — undertiden dybt i os — er der en trang til at øve barmhjertighed mod den lidende og hjælpeløse. Denne trang har altid været det bærende i al sygepleje, og den trang må vi værne om og opelske hos os selv og vor næste, om vi skal gå bedre tider i møde. Den var drivkraften i de pionerer, der lagde grunden til den moderne sygepleje, og jeg håber og tror, at Ib Freuchen har ret, når han lader sin epilog ende med følgende replik:

Den kerte, som tændtes i Annas sind,
blev aldrig slukt; men dens evige skin
har strålet og lyst med stigende glød
og smeltet den is, som fra ondskab flød.
Det varede sekler, før flammen blev stor
og blev til et bål i vort elskede Nord,
barmhjertighedsbålet, som varmer og lyser,
som lindrer dem, der i utryghed gysrer.
Vi tænder vor fakkell ved dette bål
og vandrer fremad mod nye mål!

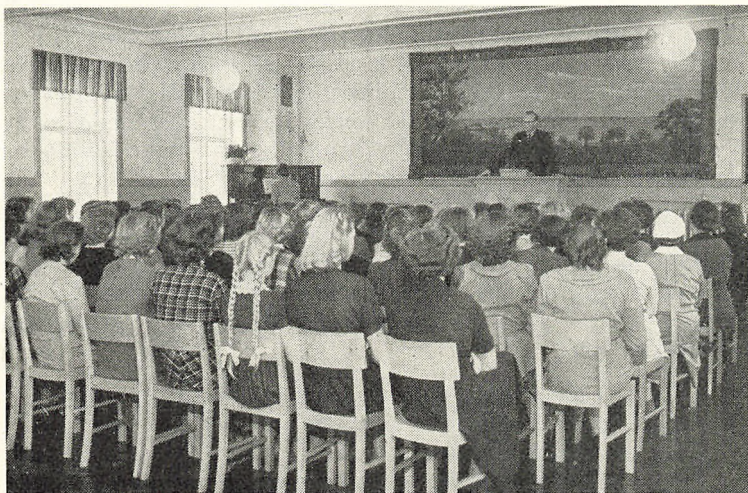
Annette Pade.

Fra skolen

Vinterskole — sommerskole; de fleste vil vel umiddelbart foretrække sommertiden til deres højskoleophold og kunne anføre mange grunde derfor. Det er dog et spørgsmål, om ikke *vinteren* i virkeligheden er den mest ideelle tid; der er ganske sikkert mere koncentration over arbejdet om vinteren; der er mindre, der spreder, og mere, der samler, og vores større eller mindre indendørs arrangementer får sikkert »vægtfylde« om vinteren.

Hvor har vi egentlig i denne vinters løb haft mange dejlige aftner sammen både i alvor og gammen — også nu i den forløbne måned, hvor om der skal berettes her.

At der er noget, der hedder Færøerne, hvor de ligger og hvad deres beboeres problemer er, glemmer vi ikke, efter at amtskolekonsulent *L. C. Pedersen*, Skårup, i en time torsdag 17. jan. fortalte os derom. At samme amtsskolekonsulent ikke selv er færøing, men vaskeægte fynbo både af mål og væren, blev vi også ganske klare over aftenen i forvejen, da han ved »hjemmeaftenen« talte, læste og sang om sin fødeø. — En god aften (lørdag 19. jan.) gav os også søstre *Ragnhild Jørsløv*, *Emilie Andersen* og *Birthe Keiding* fra Sct. Lukasstiftelsen; foruden gode ord og oplysninger om en diakonisses gerning fik vi filmen: »Tjene vil jeg«. — Og skolens gamle ven, skaberen af det dejlige Lammefjordsbillede, som alle, der kommer i foredragssalen, glæder sig over, fotograf *Bay*, Asnæs, har gæstet os (fred. 25.

Fra foredragssalen

jan.) med sin interessante film om Lammefjordens udtørring. — Og hvilket festfyrværkeri affyrede ikke adjunkt *Jørgen Andersen*, Herlufsholm, onsd. d. 30. jan. i sit foredrag: »Kulørt og blødkogt litteratur«! — men ikke bare fyrværkeri; der var gnister deri til det bål, Danmarks ungdom dog snart *må* lave af al den »møglitteratur«, der svømmer i karle- og pigekamre og »pæne« hjem, og som dens forelæggere tjener tykt på. Men et suk, som bor i mange af os, forstærkedes også: hvorfor skal den moderne litteratur, der er lødig, dog være så grusomt højttalende og ofte vanskelig forståelig for ikke at sige umulig at forstå for almindelig dødelige? Men tak, *Jørgen Andersen*, at De ikke med hårde domme og overlegne ord overfaldt de mænd, der gør famlende *forsøg* på at skrive renfærdig og forkyndende for det meget »jævne« publikum, som trods alt er det største, mens de litterære feinschmeckere er en forsvindende brøkdæl. — Dybt alvorligt talte sognepræst *Willesen*, Hvalsø, onsd. 13. ds. om: »Går det mod de sidste tider?« Ikke en legen med problemerne eller fægten med egne private anskuelser, men en sund bibelsk forkyndelse på baggrund af stor viden og tidens alvor og et alvorligt kald til at kende vor besøgelsestid.

De hjemlige kræfter har dog også været i brug. Vi tænker her ikke alene på »*Solen skinner på Hekklafjæld*«, som frk. *Pade* uden at prætendere noget i retning af »kunstnerisk« recitation (man bemærke anførselstegnene!) gengav sønd. 3. ds. på en sådan måde, at det gik os til hjerte; vi glemmer aldrig Anna deroppe i Island. Men også på *elevernes* præstationer. Hvilke talenter kommer ikke for dagen efterhånden! Som led i og resultat af litteraturundervisningen havde frk. *Mikkelsen* søndag 10. ds. tilrettelagt en fin og lødig aften: »*Fra folkevisen til Kaj Munk*«, hvor elever læste, sang og gav en dramatisk fremstilling af kendte digte. Og se, om ikke lærerpersonalet næste søndag aften selv måtte på »de skrå brædder«, nemlig med *Gustav Wieds* »*Skærmydsler*« — dette fornøjelige interieur fra 70-ernes København med de tiders problemer.

Og når så det daglige arbejde »også« skal passes — og vi sli-der oprigtig talt i det — keder vi os faktisk ikke; der er simpelt-hen ikke tid til det. Men ak, det lakker mod slutningen; i dag er der kun 5 uger tilbage. *Bed* for os, at også den sidste tid må blive os god! Selv har vi gennem adskillige uger hver morgen bedt denne bøn:

»Velsign os, o Fader, vor gerning i dag,
så ej vi aflader at tjene din sag!
velsign os dit ord,
så ydmygt vi beder og barnligt vi tror!«

K. Rob. H.

Offentlige møder på skolen i marts

Onsdag d. 12. kl. 20: Pastor P. Hjort Lange og søster Rigmor Hoppe, Diakonissestiftelsen.

Søndag d. 16. kl. 15,15: Samfundsmøde for Ods og Skippinge herreder. Forstanderen indleder over emnet: »Hvordan skal jeg finde Guds vilje?«

Kl. 17,30: Afslutningsmøde ved indremissionær Aa. H. Lund, Næstved.

Forstanderens møder i marts

Mandag d. 3. kl. 20: Asnæs missionshus.

Tirsdag d. 4. kl. 19,30: Svininge missionshus.

Torsdag d. 6.: Bjergsted kirke.

Søndag d. 9. kl. 10: Sdr. Bjert kirke.

Tirsdag d. 11. kl. 20: Tveje Merløse kirke.

Tirsdag d. 18. kl. 19,30: Hagested kirke (fastegudstjeneste).

Fru Gudrun Christensen

Søndag 27. januar døde førstelærer Aage Th. Christensens hustru, Uvelse skole. Som »Sølvsnoren«s læsere ved, var lærer Christensens medforstanderfolk på Fårevejle højskole sammen med Julins i tre år, og vi savnede dem meget i lange tider, da de var rejst. Det var med dyb vemod, vi modtog meddelelsen om fru Christensens død. For eleverne på skolen var hun en rigtig »højskolemor«, og af os, hendes venner i byen og omegnen, var hun afholdt, ja elsket for sit kærlige sindelag og glade smil, ens over for alle. Hun står for os som en oprigtig kristen kvinde. Vi beder for hendes efterladte ægtefælle og tre voksne børn, der står med savnet, og vi, hendes venner her i byen, tænker særlig på ham, som nu føler det smukke hjem så tomt. — Velsignet være hendes minde!

Valborg Lisberg.

Nogle ord, som ikke blev sagt!

Vi kender sikkert alle til, hvordan vi kan være i en bestemt situation, hvor vi følte, vi skulle have sagt noget, men vi fik det ikke gjort. Grunden dertil kan jo være forskellig.

Sådan sad jeg ved åbningsmødet på F. H. den 11/11. Der var noget, som jeg meget gerne ville have sagt, men jeg fik ikke lejlighed dertil. Det skal ikke bebrejdes nogen, for der var mange, der havde det som jeg, og skulle vi alle have sagt noget, havde vi blevet meget sent færdig.

Det, jeg havde og endnu har på hjerte, var ikke blot på egne, men også på elevforeningens vegne, at byde vort nye forstanderpar, forstanderinde, instruktionssygeplejerske, lærerinde og det første hold elever på sygeplejehøjskolen hjertelig velkommen!

Jeg fik det sagt på tomands hånd til enkelte, men De skal allesammen vide, at skolens gamle elever følger jer med forbøn og ønsker om en god vinter på vor gamle skole.

Vi glæder os over at se, at skolen er fuld af ungdom. Og vi håber, at skolens nye skipper må stå på broen i mange år!

Elevforeningen vil fortsat yde skolen den hjælp, vi er i stand til. Og vi glæder os til, at der bliver stor tilgang til Faarevejle Højskoles elevforening.

Aage H. Lund.

Samtidig vil jeg gerne sige tak til forstanderen for redaktionen af *Sølvsnoren* i fremtiden og til Jørgen Jensen, som beredvilligt indtil videre har overtaget arbejdet som kasserer.

D. s.

Tak, missionær Lund, for denne din og elevforeningens hilsen og håndslag til os!

Er der andre, hvem det gik som dig, er de jo velkommen til at »slippe af med det« på samme måde som du.

K. Rob. H.

Fra elevkredsen

Kolding Indre Missions Højskolekreds afholder møde på KFUM, Kolding, *lørdag d. 8. marts kl. 20.* Forstander Peter Jensen, Blåkilde ungdomsskole, taler: »Arbejde«. Derefter pakkefest (NB. Pakker modtages med tak). — *Lørdag d. 12. april kl. 20.* Forstander L. Christensen, Haslev Landbrugsskole: »Guds rige og vort erhverv«. Film.

„ANNONCE“. Ethvert ordentligt blad med respekt for sig selv har sin annoncespalte. Her er vores:

Fårevejle højskole søger til 1. marts eller april en **ung mand** (16—18 år) til hjælp i have- og landbruget, samt til 1. maj en **ung pige** til hjælp i køkkenet.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

42. årg.

Marts—April 1952

Nr. 3—4

»Fader! i dine hænder —«

Af forstander, pastor
K. Robert Hansen, F. H.

Ved afskedsfesten for vinterens elever onsdag 26. marts indledte forstanderen med følgende afskedstale:

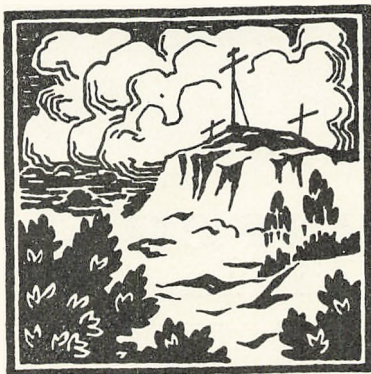
Som jeg stod her d. 5. nov. for at give Dem skolens velkomsthilsen, står jeg nu på samme sted fem måneder efter for at sige Dem skolens *afskedsord*.

Og hvad det skulle være, har jeg ikke været i tvivl om. Det skal være de ord, som vi forleden under besøget fra Diakonissestiftelsen på et billede så malet over indgangen til Diakonissestiftelsens operationsstue på en sådan måde, at ingen patient, som køres derind, kan undgå at lægge mærke til dem: »*Fader! i dine hænder —«*.

Hvorfra de stammer, husker vi alle. Vi har ved morgenandagterne i denne fastetid sammen læst Jesu lidelsehistorie. Det

var *Jesu sidste ord*, inden han døde. Efter at have gennemlidt den bitreste nød, der findes: at være ene, forladt af Gud, åndede han al sin pine og angst ud i et: »Fader! i dine hænder —«. Og som det var *for os*, han måtte råbe: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« sådan var det også for os, hans sidste ord lød: »Fader! i dine hænder —“. Det første betegner, hvad vi med Jesu død er frelst *fra*: Gudsforladthedens fortvivlelse, det sidste, hvad vi for Jesu skyld er frelst *til*: Barnekår hos Gud med alt, hvad det rummer.

Og det rummer det hele — også alt, hvad vi gerne har villet sige Dem i de forløbne måneder og ville sige Dem nu ved afskeden.

»Fader! i dine hænder —«. Her har vi det *evangelium*, vi har prøvet ikke alene undervisende at fremstille for Dem, men forkynde Dem. Praktisk og anskueligt, som vi trænger til det, er det sagt os i disse ord: Gud har sine hænder rakt her ned iblandt os på denne mørke, syndende, onde, lidende jord. Det er *Jesus Kristus*. Derfor og kun derfor kunne han sige

det: »Kom hid til mig, alle I trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile!« (Mt. 11,28). Jo, korsets arme med Jesu genemborede hænder er Guds egne arme rakt ud mod alle med tilgivelse, fred og liv. Og i *dåben* lagdes vi i dem; dér hører vi hjemme, dér er vort sted: »Fader! i dine hænder —«.

Blev vi i dem? er det vort håb og liv at være dér? Hvad *omvendelse* er, er ikke svært at se: dette enkle, men aldeles afgørende med al sin synd og nød, sit hele liv at kaste sig ind i hans arme med et: »Fader! i dine hænder — hos dig hører jeg hjemme« — altså det, som er udtrykt i det vers, vi så ofte sang. »Nu vel, min Gud, så lægger jeg mit liv i dine hænder!« (Salmebogen nr. 35 v. 5).

Betyder det så, at herefter går alt glat, at vi skånes for sygdom og skuffelser? Nej, Jesus var stadig på korset, da han sagde det; tørsten og pinen var den samme, og døden kom nærmere fra minut til minut. Men det er *kristen tro* og *fortrøstning*, at alt dette, som vi har fælles med alle, lider vi fra nu af sammen med ham og for hans skyld i *Guds hænder*. At vi med alt, hvad der sker, ikke er i en blind og tilfældig skæbnes, heller ikke i svage, skuffende, svigtende menneskehænder, men — »Fader!

i dine hænder —«. Gud ske tak for alle kærlige menneskehænder, først mors, så »hans« eller »hendes« og så lægers og sygeplejerskers travle, gode, forstående og dygtige hænder! Men ingen ved bedre end de, hvor svage de i virkeligheden er, og på et vist punkt, det afgørende, må de slippe. »Fader! i dine hænder —« — her er hænderne, der ikke slipper og alting mægter. Smerterne er de samme, men hvilken forskel: med alle sine smerter at vide sig »Fader! i dine hænder —« og at være ene. Tænk, om De i Deres fremtidsgerning med det rette ord i den rette time kunne få lykke til at skrive det på den ellers tomme hvide sygestuevæg, som patienten ligger og stirrer på time efter time: »Fader! i dine hænder —“!

Er ikke også *en kristens livsholdning* tegnet for os i disse ord? I Guds hænder — altså det modsatte af at leve livet på egen hånd, selv at råde og være sin egen herre. »Fader! i dine hænder« — betyder en udlevering af sig selv og sit liv til Gud, et: Fader! du skal regere mig, din er jeg; hvor du vil, som du vil, og til den tid du vil; og kun hvad der kan forenes med at være barn i dine hænder, vil jeg have med at gøre!

Og hvad må være en kristens dybeste ønske med hensyn til *forholdet til andre mennesker* uden netop dette: »Fader! i dine hænder — som dit redskab!« Kunne der tænkes noget skønnere motto, nej, bedre: nogen bedre daglig bøn for en sygeplejerske end: »Fader! lad mig i dag få lov til at være et redskab i dine gode hænder! tag mig i din hånd, og hjælp mig til i min gerning, mine ord, min hele færd blandt de syge at være redskab for din barmhjertighed! »Med dette syn på gerningen: Guds egen gerning med mig som redskab i hans hænder bliver der mening selv i småtingene, det hele blive gudstjeneste, ja bogstavelig talt: Guds tjeneste. Og uddannelsen og dygtiggørelsen, som nu skal fortsætte på sygehuset, sigter på det, at De kan blive så brugbare redskaber som muligt i Faderens hænder.

Det er nu slet ikke så let at skilles fra dem. Når vi, som fik opgaven betroet at være Deres lærere, ser tilbage over måne-derne, der gik, deres arbejde og samvær, ordene, der blev talt, og gerningen, der blev øvet, føler vi os slet ikke »tilfredse« med os selv; så småt og svagt og ringe var det, synes vi. Kun een kunne sige: »Det er fuldbragt«. Men vi ved, at i Guds hænder kan det små blive stort, det svage stærkt og det ringe til velsignelse. Derfor er det også vor bøn i aften for arbejdet, der blev gjort: »Fader! i dine velsignede hænder —«. Og hvad der ikke blot var svagt, men ikke var, som det burde være: »Fader! i dine tilgivende hænder —«.

Så tak da allesammen for samvær og samarbejde! vær altid *velkommen* på skolen her, hvadenten det er til elevmøder eller enkeltvis på private besøg! Og tænk, om der så i morgen for-

middag herfra kunne rejse en flok unge ud til landets sygehuse og hvor De ellers agter Dem hen, med et »Fader! i dine hænder —« skrevet dybt på deres hjerter!

Fra skolen

Den forløbne måned har, som alle tidligere højskoleelever kan forstå, stået i afslutningens tegn. Der er blevet slidt i det med timer, lektier og foredrag lige til sidste minut — ja, endda nogle minutter over, så timerne blev noget lange, ihvert fald den sidste dag!

Meget har vi oplevet. Vi må vist hellere gå kronologisk til værks og begynde, hvor vi slap sidst. *Fastelavn* blev markeret ikke ved den traditionelle tøndeslagning (vi var bange for, at frk Pade med sit første slag skulle slå hele tønden ned og få alle appelsinerne!), men et drabeligt pølsegilde, hvor der på demokratisk vis var noget til enhver, også til de mange mærkelige gæster, vi fik den aften(!).

Men tidlig i seng måtte vi, for kl. 7 næste morgen holdt to af Buss's busser i gården for at føre os på *Københavnstur*. Roskilde domkirke blev beset og grundigt forklaret på vejen; besøg i Mindelunden i ryvangen, et kig af Grundtvigskirken, rundgang i domkirken, på universitetet, op i Rundetårn, ind på Regensen, middag på KFUK, strøgtur på egen hånd, forevisning af rigsdagens lokaler, køretur ad Bredgade over Amalien-

Frikvarter

borg til Langelinje og tilbage ad de smalle Gader, som tit glemmes af unge besøgende provinsboere (indtil de selv bør der, lokket ind til hovedstaden af alt det »brede«), medbragt aftensmad på KFUK, og endelig opsnusning af en biograf, hvor »Nattevagt« blev vist, og hvor vi på den måde fik dagens kristendomstime — det var hovedpunkterne i dagens program

Onsdag d. 27. febr. havde vi offentligt møde med godt besøg, både hvad taler og tilhørere angår. Sognepræst *Edv. Madsen*, Bregninge, besvarede i sit foredrag spørgsmålet: »Bliver enhver salig i sin tro?«, og talen mundede ud i det nej, som ligger i Jesu egne, klare ord: »Jeg er vejen, sandheden og livet«. Efter kaffebordet i spisesalen fortalte frk. Pade interessant om kolonien »Bethel« i Tyskland. Lørdagen derefter var elevernes egen aften, hvor onsdagens hovedemne uddybedes, og hvor man rigtig på kammeratlig og åben vis fik talt ud med hinanden om disse store ting. Vi har en fornemmelse af, at det blev en aften, der fik den største betydning.

Skolen har en del *filmoptagelser* fra årene, som er gået. De vistest eleverne sønd. 2. marts sammen med en omtale af skolens historie, og aftenen sluttede med oplæsning og megen sang i forstanderens stuer.

Dansk sygeplejes førstemand (det lyder lidt underligt, men ligeså godt det som det næste), Dansk sygeplejeråds storartede formand, frk. *Maria Madsen*, besøgte os onsdag 5. Om eftermiddagen gav hun os en interessant time i foredragssalen, og om aftenen fortalte hun på sin friske og fornøjelige måde rejseoplevelser fra mange lande og sluttede med andagt. Ganske spontant fulgte alle eleverne efter hende helt ud på hovedtrappen for at give hende et sidste farvel og tak-for-i-aften, da hun kørte af sted.

Søndag 9. blev det frk. Pades danskholds tur til at vise sin oplæsningsfærdighed og dramatiske evne på Heibergs »*Aprilsnarene*«, og det blev i alle måder en fornøjelig aften.

Vinterens sidste onsdagsmøde holdtes d. 12. ved pastor *P. Hjort Lange* og søster *Rigmor Hoppe*, begge Diakonissestiftelsen. Pastor Lange talte fængslende om, hvad diakoni er, og søster Rigmor viste efter kaffebordet billeder fra stiftelsen.

Fra hele Odsherred stævnedes man til skolen søndag 16. til »*samfundsmøde*«. Forstanderen indledte en forhandling om: »Hvordan skal vi finde Guds vilje?«, og bagefter talte indremissionær *Aage H. Lund*, Næstved, om »den åbne dør« (Åb. 3,8). Om aftenen, da gæsterne var draget bort, samledes vi i forstanderens stuer, og miss. Lund fortalte løst og fast — også om Fårevejle højskoles elevforening, hvis formand han jo er (dette afsnit må vist høre til det faste!).

De sidste ti dage var præget af den tilstundende afsked. Ved

den sidste onsdagshjemmeaften i forstanderens stuer besvaredes indkomne spørgsmål. Frk. Pade, Frederiksen og Mikkelsen inviterede alle eleverne holdsvis til små hyggelige, afskedssamvær i deres lejligheder, og nærmest utallige var vist elevernes private afskedsgilder rundt om på værelserne.

Den sidste lørdagsaften viste eleverne, hvad de kunne præstere af humør og kunst på »de skrå brædder«. Og den sidste søndagsgudstjeneste i Fårevejle kirke holdt forstanderen, og mange sluttede vinterens oplevelser med oplevelsen af fællesskabet ved Herrens bord.

Og så kom da selve *afskedsaftenen* onsdag 26. Den indledtes kl. 18 ved de blomstersmykkede festborde i spisesalen. Skolens medarbejdere: hr. og fru pastor Morsing, hr. og fru boghandler Spliid og hr. og fru lærer Weber samt skolens filmsfotograf S. Bay var til stede. Festen fortsattes i festsalen efter et lille kig ind i dagligstuen, hvor enkelte ting fra håndarbejdstimerne viste, hvad der kan fremstilles i dag af tidssvarende prydstande med klassiske forbilleder. I festsalen skiftede alvor og spøg i skøn harmoni. Forstanderen indledte med afskedstale til eleverne over ordene: »Fader! i dine hænder —«. Så sang sangkoret flerstemmigt under lærer Webers ledelse. Efter kaffen så vi — med stor fare for, at adskillige af eleverne nu opgiver sygeplejen for at gå til filmen — os selv på film både forfra og bagfra, og det tør nok antydes, at begejstringen var stor! det var en time i anatomi og en do. i øvelsesstuen. Så taltes der både af eleverne både på prosa og i vers (Karen Niss, Cathrine Jørgensen og Sigrid Mathiasen) og medarbejderne, der overrakte blomster; skolen modtog en smuk afskedsgave til brug i undervisningen; »Bækkensvingeren« (organet for »Fårevejle centralsygehus«) oplæstes, og en journalist fra egnens førende blad interviewede en elev, som efter sin stemmes klang må have heddet noget med Sofie, for slet ikke at tale om en auktion i sang over alle de slemme skolebøger.

Så det blev sent, inden frk. Frederiksen kunne slutte aftenen med i sin andagt at minde os om de irske fiskeres bøn: »Bevar os, o Gud, thi vor båd er så lille, og havet er så stort«. Og endnu senere blev det, inden alle lys var slukket. En festlig aften, en rig og travl vinter, hvor vi lærte arbejdets glæde og ansvar at kende, var afsluttet.

Og så hilser vi, som »blev tilbage«, jer alle, hvor I nu er henne, med et:

*»Gå da frit, enhver til sit,
og stole på Guds nåde!
da får vi lyst og lykke til
at gøre gavn, som Gud det vil,
på allerbedste måde«.*

Aage Th. Christensen

Det var en stor skuffelse for forstander Christensens venner, da vi for mere end tyve år siden hørte, at nu skulle familien Christensen forlade Fårevejle højskole. Skønt de kun havde været her nogle få år, syntes vi, at det var her, de hørte hjemme. Det var en glæde og berigelse at komme i dette lykkelige hjem. Den hjertets dannelse, som prægede fru Christensens livlige væsen og Aage Christensens lyse alvor, gjorde et dybt indtryk på os. De har været en velsignelse for mange.

Nu er de ikke mere her. Den 15. marts, syv uger efter sin hustru, døde Aage Th. Christensen. De hørte sammen og er sammen.

J. og F. S.

Fra elevkredsen

Jeg føler trang til også at sige et hjertelig velkommen! til forstanderfamilien, lærerpersonalet samt alle elever på Fårevejle højskole.

Det var en stor glæde, at vort kære hjem derovre på Lammefjorden igen blev fyldt med frisk ungdom. Og jeg tror, vi er mange gamle Fårevejleelever, der endnu slutter kreds om vor kære højskole, i bøn om, at Gud rigt vil velsigne den gerning. der øves der, og at han selv vil forberede de unge piger, som tænker på at gå ind til den store gerning, som det er at være sygeplejerske. Thi for at være en »rigtig« sygeplejerske, skal det efter min mening være, et kald fra Gud. — Og hvor er der brug for unge kvinder til den gerning, unge troende kvinder

Når man som jeg ofte har ligget på sygehus, så ved man at glædes over, hvis man er heldig at blive passet af en sygeplejerske, som man også kan få åndelig hjælp af.

Det er jo ofte svært, når man er syg og hjælpeløs og måske skal igennem store lidelser og anfægtelser. I sådanne tider har jeg erfaret, hvor man kan blive tryk ved at have en troende sygeplejerske, som man ved beder for sig, og som man kan betro sig til; og det kan ligeså godt være en ung elev som en lidt ældre assistent, der kan øve en sådan præstegerning. Jo, jeg har oplevet det flere gange og ved, hvor stor hjælp det kan være.

Og derfor vil jeg sige til jer, I kære unge ukendte piger, som nu har været på højskole: — Tab ikke modet! I vil møde meget svært i den gerning, som I går ind til; men gør I det med det rette sind og beder hver dag Gud hjælpe jer til at øve jeres gerning ret og være en velsignelse, så vil han også velsigne jer.

Til lykke og velkommen iblandt os!

Augusta Pedersen (f. Eskildsen), elev 1921.

Kolding højskolekreds:

Idet jeg henviser til vinterprogrammet, vil De se, at datoen er rettet for nedennævnte møde. Samtidig kan jeg meddele, at jeg flytter fra Koldingkredsen, da jeg har fået anden stilling i Vendsyssel. Min efterfølger som formand for højskolekredsen er Chr. Nielsen, Skærbæk, pr. Fredericia. Venlig hilsen og tak for godt samarbejde!

Tage Sanden.

Lørdag 4. april kl. 20 på KFUM: Forst. L. Christensen, Haslev landbrugsskole: »Vækkelse«.

Lørdag 17. og søndag 18. maj: Højskoleweekend på »Lyngsbo«, Erritsø pr. Fredericia. Forstander Magelund, Haslev udvidede højskole, og forstander Thorlø, Haslev højskole, taler. Alle er velkomne!

P. u. v. Chr. Nielsen.

Fårevejle højskoles Københavnskreds:

Lørdag d. 17. maj kl. 19,30: Sammenkomst på KFUK, St. Kannikestræde. Forstander, pastor K. Robert Hansen, Fårevejle højskole, taler. Film fra højskolen, kaffebord m. v. Alle tidligere elever og andre venner af F. H. indbydes hermed. Venlig hilsen!

Bach.

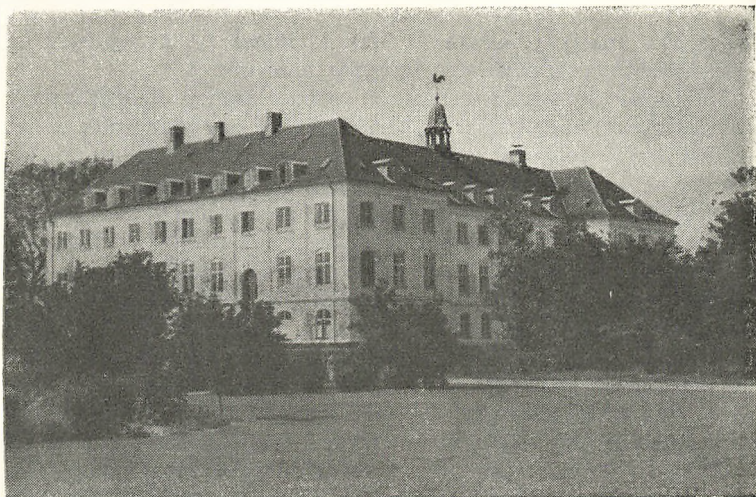
Elevforeningen:

Fra 1. april overtager højskolelærerinde, frk. *Johanne Mikkelsen*, Fårevejle højskole, Fårevejle st., posten som sekretær og kasserer for elevforeningen. Det betyder bl. a., at alle henvendelser angående »Sølvsnoren«s forsendelse, adresseforandringer og meddelelser til denne rubrik for fremtiden rettes til frk. Mikkelsen. Gironummeret er fremdeles 8701: Fårevejle Højskoles Elevforening, kassereren, Fårevejle st., hvortil kontingent indbetales.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

42. årg.

Maj 1952

Nr. 5

Det moderne menneskes tomhed og kristendommen

Udfrå teksten i Matt. 12, 43—45 om den onde ånd, der forlader menneskehjertet og senere vender tilbage og finder hjertet tomt, hvorefter syv andre ånder tager det i besiddelse, belyste forstander Magelund ovenstående emne.

Taleren sammenlignede vor stilling i dag med situationen i det første årh., da troen på de gamle guder var død, og der var opstået et tomrum i menneskenes hjerter, som gjorde, at de søgte surrogater f. eks. gennem foreninger — mysteriedyrkelse, og hvor-

Ved velkomstfesten for sommerholdet d. 14. maj talte forstander, pastor Johs. Magelund, Haslev udvidede Højskole. Frk. Mikkelsen refererer her det udmærkede foredrag.

ledes så kristendommen kom i »tidens fylde« og blev en verdensbevægelse, fordi den udfyldte tomrummet.

Forstander Magelund viste nu, hvorledes det nye hedenskab fra renæssancens tid er ved at dø bort. Troen på det gode i mennesket er død lige så vel som udviklingstroen; og i stedet for, at man før i tiden betragtede videnskabsmændene som profeter, skælver man nu for videnskabens resultater. Mennesker af i dag står ved deres afguders bære, og man spørger efter noget nyt at fylde tomrummet med. Denne søgen efter erstatning giver alle moderne forfatters værker udtryk for. Alle moderne bøger er religiøse og det moderne menneske også. Forstander Magelund nævned flere af de nye forfattere, f. eks. H. C. Branner, der gennem sine skuespil er blevet talsmand for religiøs humanisme. En anden, der giver udtryk for den uro, der er i menneskets hjerte, er f. eks. Erik Knudsen, der beklager, at Gud er borte og bekender for ham i et digt: »Verden blev ikke fri, fordi du gik«, der direkte er et svar på J. P. Jacobsens udråb fra årene før 1900: »Bare man kunne blive fri for Gud«. En anden forfatter konstaterer, at de unge af i dag er tomme indvendig og kun venter på at få det tomrum fyldt; f. eks. i Ole Wiwels sidste bog har vi sukket: »Mit hjerte længes efter forvandling«. Hvis ikke denne uro mødes af Jesus Kristus, som er den eneste, der kan hjælpe vil det moderne menneske nøjes med ideologiernes falske religiøsitet, og da bliver det sidste værre end det første.

Forstander Magelund omtalte en artikel af biskop Berggrav: »Det spøger«, hvori biskoppen netop er inde på dette problem, om vi, der er kristne i dag, forstår vort ansvar, eller vi forsømmer det og risikerer, at andre kommer os i forkøbet. Ligeledes omtalte forstander Magelund, at han ikke mente, vi nåede det moderne menneske gennem møder og taler, men gennem arbejde på tommands hånd. Forstanderen understregede, at mennesket er skabt til samliv med Kristus og nævned flere citater, der understregede dette bl. a. Augustins ord: »Hjertet er uroligt, og det finder ikke hvile, før det hviler i Gud«.

Forstander Magelund udtrykte det ønske, at vi måtte være så levende med i tidens problemer, at vi måtte få lov at bringe det moderne menneske »Kristi velsignelses fylde« (Rom. 15—29), være grene på stammen, være som rør, der har forbindelse fra kilden og ud til mennesker, og ikke som sprukne cisterner, der kun har dårligt, stillestående, måske endda sundhedsfarligt vand.

Taleren understregede derefter, at Jesus Kristus længes efter at give os af sin fylde, og at han er den eneste, der kan give vort liv mening og mål. Mennesker kan måske godt selv fylde livet foreløbigt; men den dag håbløs sygdom eller død møder os,

er der kun eet, der kan bære, nemlig Jesus Kristus. Da Moses havde fået sin udvælgelse ved tornebusken, spurgte han: »Hvem skal jeg sige, har sendt mig«? Han fik svaret: »Jeg er har sendt dig«. Hvis vi læser i Johs. evangeliet, vil vi finde, at Jesus seks gange bruger det udtryk om sig selv. »Jeg er sandheden, jeg er vejen ...« Det betyder: Jesus Kristus er tilværelsens inderste kerne.

Til sidst omtalte forstander Magelund, at vor bøn skulle være optaget af at være sammen med Gud, ikke bare af ønsker om gaver, og at Gud læges efter at være i samfund med os. Skulle vi ikke tage mod et sådant tilbud fra verdens skaber og herre!

Fra skolen

Ja, så har vi igen begyndt og er allerede godt i gang med sommerholdet. Men forinden vi kom så vidt, har vi haft en travl april måned. Hovedrengøringen blev klaret fint af vore flinke piger uden ekstrahjælp og tilmed under sang og latter (hermed en lille speciel hilsen til Ellen Dall, som har forladt os for at læse til studentereksamen, og Rigmor Nielsen, som har fået plads hos organisten, Gunnar Olsen): det er ingen sag, når vi har en sådan »besætning« af medhjælpere. Men et hårdt job var det nu; for samtidig var hele huset invaderet af håndværkere af alle slags, og det kan trods al respekt ikke siges at fremme renligheden. Men nødvendige var de; og det er ikke hverken få eller små ting, de har fået lavet for os: et splitternyt gymnastiksalgulv (det var simpelthen livs- m. m. farligt at gøre gymnastik på det gamle; i næsten hver gymnastiktime var der en, der stak et ben gennem de skøre gulvbrædder), hvorunder der nu er ordentligt drænet m. v., så vi håber, at det kan ligge de næste 50 år — installation af et nyt Suxéforfyr i varmekælderen — vaskerummet på 3. sal gjort tidssvarende i smag med det på 2. sal — helt nye vandrør overalt i huset (de gamle var alt for små og kunne slet ikke klare det forøgede vandforbrug, som vandværksbestyrelsen i Fårevejle har lagt hovederne i blød for at tilfredsstille; i øjeblikket forsøger man ved hjælp af vandtårnet og en stor vandpumpe installeret i stalden) — samt alle de mange større og mindre skader, som skal udbedres, mens skolen er tom.

Fire rejser til Jylland tog også deres tid: den ene gik til Høptrup højskole, hvor Indre Missions højskolefolk var samlet til et 2—3 dages stævne med drøftelse af fælles problemer og styrkelse af det gode kammeratskab, som er I. M. højskolefolk imellem. Næste år skal stævnet være her på Fårevejle højskole.

1. maj var lærerstaben igen fuldtallig på skolen og kunne lægge

skema og planer for sommeren. Og 5. maj rullede sommer-eleverne ind »nordfra og sydfra, fra øst og fra vest«, hentet i ekstrarutebiler i Kalundborg og Korsør. 84 er de i tallet (stadig flest jyder), så vi har fuldt hus, og skillevæggene i spisesalen er taget til side. Gæve og ladet med lyst og energi til at tage fat på arbejdet er de også. »Ceremoniellet«, som I vinterelever husker det, udfoldede sig programmæssigt: modtagelse på »Rådhuspladsen«, indkvarteringen under frk. Frederiksens auspicier, medisterpølsen i spisesalen, velkomsttalen ved forstanderen i foredragssalen og tilsidst en kop kaffe, aftenbøn og så i seng; næste dag prøverne (uha!) og holddelingen; tredje dag forvirringen, hvem skal hvorhen? »Sorø«, »Herlufsholm«, læsestuen eller dagligstuen? (det hele har måttet tages i brug), hold 1, 2, 3 eller 4? A eller B? I, II eller III? så frk. Nielsen de første dage har måttet optræde som rådgivende færdselsbetjent på »Rådhuspladsen« hver gang klokken ringede til time. Men nu er det overstået, og vi færdes fuldbefarne rundt i hele komplekset.

Tidligt forår

Frk. Nielsen — jamen, hvem er nu det? Et nyt ansigt på skolen, en ny medarbejder. Samtidig med udvidelsen af elevflokkens har vi nemlig måttet »udvide os med« en tredje instruktionssygeplejerske, frk. Karen Nielsen, som tidligere har undervist på Rødkilde højskole. Desværre er det kun for i sommer, da frk. Nielsen til efteråret skal på universitetskursus i Århus. Men velkommen iblandt os, frk. Nielsen! Frk. N. bor på frk. Mikkelens tidligere residens (»Jungshoved« og »Valdemars slot«), og »Mikkel« har fundet sig en hule oppe på 3. sal, hvor et lille pulterkammer er lagt til en stue og tilsammen danner et smukt interieur (den ene dør er tapetseret til, for at det ikke skulle tage sig alt for »ræveligt« ud).

Naturligvis har vi også været i kirke. Og foruden alt det meget gode, vi fra søndag til søndag får lov at hente dér, hvor er

det festligt med den kirketur ad Adelters Allé! Og for at få så meget som muligt af det festlige tog vi i søndags til gudstjeneste på Dragsholm slot, og bagefter en tur op på Vejrhøj — alt sammen i strålende sol! En del af os spadserede alle 20 km, så vi fik rørt os.

Onsdag den 14. holdtes den offentlige velkomstfest for sommer eleverne. Salen var stuvende fuld af skolens venner fra sogn og egn, da forstanderen bød velkommen. Hvor gør det os godt sådant noget! Forstander, pastor Johs. Magelund, Haslev udvidede højskole, talte til at begynde med; hans foredrag, som påhørtes i stor stilhed, er refereret andetsteds i bladet. Taler nr. 2 var en gæst kommet langvejs fra, nemlig mr. Amir Hamzah Nasution fra Djakarta (tidl. Batavia) på Java, regeringskonsulent for undervisningsministeriet i den nye indonesiske republik. Mr. N. er på studierejse bekostet af Unesco for at dygtiggøre sig til at forme undervisningsvæsenet i sit hjemland. Han fortalte om den unge stat, Indonesien,

som fik sin selvstændighed for seks år siden. 70 millioner mennesker er der, men kun 20—30 procent kan læse og skrive, så der er nok at tage fat på! Mr. Nasution gav udtryk for sin glæde over sit besøg i Danmark og alt, hvad han havde lært her, og ikke mindst for sit møde med den danske folkehøjskole; i Indonesien så man hen til Danmark som et foregangsland på det pædagogiske område. 90 % af Indonesiens befolkning er muhammedanere, mr. N. selv er fuldblods muhamedaner, men udtrykte sin glæde over i dette land, hvor mere end 90 % er kristne, at møde levende religiøsitet som det selvfølgelig grundlag for folkelivet og opdragelsen, sådan som det var i hans hjemland. Forstanderen takkede for talen og gav med forsamlingens tilslutning mr. Nasution en hilsen med til sit lands unge fra dette udsnit af dansk ungdom og kristen dansk menighed. Så sang Fårevejle sangkor under lærer Webers ledelse smukt fire fædrelandssange, hvorefter kaffen indtoges i spisesalen, som

To af „de blå“

Kirkeur

vanskeligt kunne rumme os, selv om vi klemte os sammen. Igen forsamlede i foredragssalen var det nu fru Käthi Magelunds tur til at tage fat; fru Magelund er schweitzerinde og viste og forklarede os en række meget smukke farvebilleder fra sit hjemland, så det gibbede i os efter at komme derned og se alt det skønne. Sidst, men ikke mindst sluttede fru Magelund aftenen med i en tale med udgangspunkt i den schweitziske valutas hårdhed, som stammer fra, at der altid er dækning for hver en pengeseddel, at formane os til at gå i gang med at gøre Guds vilje; så skal vi erfare, at der er valuta, virkelighed bag Guds ord!

Dette sidste sender vi så hermed som en hilsen til alle »Sølvsnoren«s læsere — men ikke mindst til jer vinterelever, som vel nu efterhånden er spredt rundt på Danmarks sygehuse og har påbegyndt jeres uddannelse: Gud står ved sit ord og holder, hvad han lover!

K. R. H.

PS. Tak for alle hilsnerne!

Forstanderens møder

Søndag den 25. maj kl. 16: Hedningemissionsfesten i Christiansfeld.

Torsdag den 29. maj kl. 20: Fårevejle missionshus.

Torsdag den 5. juni kl. 14: Grundlovsmøde i Vallekilde præstegårdshave.

Torsdag den 5. juni kl. 17: Grundlovsmøde i Selchausdals skov.

Minder og tanker

i anledning af Jens Lisbergs død påskedag 1952

Indtil 1907 havde bebyggelsen af den udtørrede Lammefjord væsentlig været dels hyttebebyggelse for nybyggere, der under yderst fordringsløse og trange forhold søgte at skabe sig en nøjsom levevej, og dels nybebyggelse for tilflyttere, der dristede sig til at knytte deres fremtidsskæbne til Lammefjorden i forventning om, at der før eller senere ville vokse en bebyggelse op omkring den lille jernbanestation, som i 1899 blev anlagt på den fordums Mellemø, og at der derigennem skulle blive erhvervsmuligheder.

Men i 1907, da det i forsommeren blev afgjort, at den ny indre missions højskole, som vennerne i Odsherred den gang gjorde til deres særlige livsopgave, skulle opføres på Flintholm ved Fårevejle station, kom der pludselig blandt tilflytterne et helt nyt islæt.

Så snart seminarieforstander J. Andreassen havde givet tilsagn om at overtage forstanderstillingen på den ny højskole i Fårevejle, tog han initiativ til at knytte så mange unge interesserede kvinder og mænd til højskolen som muligt, ligesom han satte hele sin efter den tids forhold betydelige kapital og hele sin energi ind på at sikre såvel de omliggende jordarealer som de fremvoksende andre erhvervsmuligheder omkring skolen for venner af indre missions højskolearbejde.

Disse bestræbelser blev fra anden side mødt med meget energiske modforanstaltninger, men trods megen modstand lykkedes det forstander Andreassen at tale Lammefjordens og højskolens sag så varmt for os, som den gang var unge, at et bredt og broget udsnit af den kristne danske ungdom, som var udrustet med højst forskellige og delvis mangelfulde forudsætninger, blev så varme for denne fremtidsopgave, at vi forlod vore trygge erhverv og vovede os ud i disse nye opgaver. Hvis omfang af glæder, skuffelser, velsignelser og ydmygelser vi ikke den gang kunne ane, og som vi — måske netop derfor — turde gå ind i med tro og tillid til, at det var Guds vej for os. — Og i denne tro hviler vi fremdeles.

De fleste af disse tilflytter-navne hører nu historien til og vil være ukendte for næsten alle dem, der nu befolker højskolen og Lammefjorden iøvrigt.

Men når jeg ved denne lejlighed dvæler i erindringen om disse pionérår, drager der et helt billedgalleri forbi i min erindring, og det fylder mig med dyb taknemlighed at mindes det livsafsnit, som vi tilbragte sammen med denne pionérkreds. — I tanken passerer navne og skikkelser revy som: Jens Christensen og hustru, Solvang, Andreas Hansen og hustru, smedemester Anders Jensen,

parcell. Johs. Petersen, parcell. Hans Weinrich, parcell. Laur. Petersen, parcell. Niels Olsen, stationsforst. J. C. Nielsen, kbmd. Chr. Olsen, gartner N. K. Thomasen, gartner Ravndrup, landbrugskandidat H. C. Hansen, bygmester Chr. Dam, Julin, lærer Skovlund, lærerinde frk. Wenda Rung, Carl Cramer, H. Topholm, Johanne Momme, Olga Christensen, Ruth Jensen, frk. Thomsen, Spliid, Weinkoff og Schmith Nielsen og mange flere. Hertil kom saa nogle af de »indfødte«: Carl Jensen og hans søstre Elna, Martha og Emma, Viggo Bay og Niels Olsens Marie. Ja, og sådan kunne der fortsættes

Sådan flokkedes vi fra øst og vest, fra syd og nord, fra alle Danmarks egne omkring højskolen, jyder og øboer blandt hverandre og knyttede for kortere eller længere tid vor livsskæbne til den barske, nøgne, stenbesåede Lammefjord, der dengang var lige så blottet for blomster-, busk- og trævegetation, som den var rig på sandflugt og lerælte. Det blev derfor noget af et nybygger-samfund, der voksede frem omkring højskolen.

Blandt disse unge tilflyttere kom der også en kronjyde, der hed Jens Lisbjerg.

Han var optimist fremfor nogen. Og han var parat til at gå i gang med enhver opgave, han blev stillet overfor. Der var allerede dengang noget ukueligt over ham. Det kom ham ofte senere i livet til rig nytte. Han mødte så meget, som nok kunne kue den, der ikke var optimist.

Han var en sangglad mand. Det var vel, fordi han havde det følsomme, stemningsprægede sind.

Det gav sig ofte spontane udslag i en overstrømmende velkomst, når han senere mødte gamle ungdomsvenner. Hans udbrud var da tit: »Velkommen til de gamle veteraner« eller »—her kommer de gæve jyder«.

Medens de fleste af os veteraner fra 1907—08 kun fik vor tjeneste i Fårevejle i et forholdsvis kort åremål, blev hele Jens Lisbjergs livsgerning lagt i Fårevejle.

Allerede det første år mødte han på højskolen en ung, køn mørkhåret pige, Riisegaards Valborg. Hun knyttede sin fremtid til hans, og de byggede deres lille hjem i ly af højskolen og blev dens trofaste venner og medarbejdere under alle dens skiftende kår.

Jens Lisbjerg kunne være nænsom i sin bedømmelse og mild i sin væremåde, men kronjyden i ham fornægtede sig ikke. Han var udholdende og sejg, og han kunne være stejl, og med ægte jysk stædighed gav han ikke op, hvor han øjnede et mål.

Han var derfor på en gang velgørende og barnlig tillidsfuld og mild, og samtidig mandig, målbevidst og inspirerende.

Jens Lisbjerg ragede op som en af de originale mennesketyper, der i årenes løb slog kreds om højskolen.

Og i de år, da også hans forældre slog sig ned i Fårevejle, var det, ligesom vi andre kom til endnu bedre at forstå hans særlige og ejendommelige slægtspræg.

Den trofasthed, som prægede Valborg og Jens Lisbjergs jævne og bramfri færd, har gennem årene fundet et af sine smukkeste udtryk over for gamle ungdomsvenner i mange gode breve og hilsener, som de begge har beriget »Brevduen« med.

»Brevduen« er den vandremappe, som højskolens første sommer-elevhold satte i cirkulation efter sommerskolens slutning i 1908. Under Johanne (Jensens) Frank Petersens udholdende formandskab er denne elev-vennekreds fremdeles i uafbrudt brevvexling med hverandre. Disse breve har gennem de mange år været meget berigende for os, som derigennem har haft lejlighed til at udveksle tanker og livserfaringer med gamle ungdomsvenner gennem livets skiftende kår. I denne livslange brevvexling har Valborg og Jens Lisbjerg været utrættelige og åbne. Signaturerne V. og J. findes på hundreder af disse breve. — Hjertelig tak derfor!

Jens Lisbergs jordefærd blev en smuk højtid. Fårevejle store kirkerum, hvor sognepræst Morsing talte varmt og personligt, var aldeles overfyldt af venner og kendinge.

Såvel i kirken som ved et efterfølgende mindesamvær på hotel Lammefjord blev der i sang og tale fremdraget både smukke og karakteristiske træk fra Jens Lisbergs liv.

Højtideligheden sluttede med, at tømrermester Frede Lisberg som den ældste søn bragte familiens tak, hvorefter også Valborg bragte sin stilfærdige tak til gamle venner, til slægten og til børnene.

Kan for Gud du synge,
lad da byrder tynges,
du får kræfter til at tage fat.
Og i al din møj, f
får du barnets øje
for hver lille glædes gyldne skat.

Æret være Jens Lisbergs minde!

Vald. Olsen.

70 år

Landssekretær for Indre Missions Børnegudstjenester i Danmark, fhv. folketingsmand, Fårevejle højskoles tidligere forstander, C. M. J u l i n, Roskilde, fylder 24. maj 70 år. »Sølvsnoren« og skolens nuværende medarbejderstab hilser og ønsker hjerteligt til lykke!

Fra elevkredsen

BRYLLUP:

Den 16. december viedes Hanne Jepsen (47) til Alfred Jørgensen (48/49). De bor nu i Rågeleje.

Den 19. april viedes Lise Greisen (47) til Evald Christiansen (47/48). På deres bryllupsrejse var de også en tur her i Dianalund. — De bor nu i Aså.

Vi ønsker begge hjertelig til lykke.

E. og J. J.

ADRESSEFORANDRINGER:

1948. Ida Jørgensen, »Strandgården«, Hald, Dyssekilde st.

1949. Martha Bro, »Statafgården«, Haslev.

1949—50. Ejnar Rasmussen, Endelave, Horsens.

FAMILIENYT:

Fru Martha Pedersen Jensen (Martha P.), Tolsåger, har fået en datter, som blev døbt i Asnæs kirke den 6. april og fik navnet Ellen Marie. Vi var med i Tolsåger den 6. april og havde en dejlig dag. Også her igennem »Sølvsnoren« ønsker vi til lykke.

E. og J. J.

OPRIGTIGT TALT

var det en skuffelse nu ved starten som kasserer og sekretær for elevforeningen at få 57 kontingentopkrævninger tilbage uindløste, 35 med bemærkningen: »Ikke indløst inden henliggefristens udløb«, 22 med et koldt: »Indløsning nægtet«.

Er det en misforståelse? Eller er vi virkelig så slemme? Vi håber, at det er en misforståelse; den kan nemt rettes ved på giro nr. 8701, Fårevejle højskoles elevforening, Fårevejle st., at sende kontingentets 5 kr. Vil man melde sig ud af elevforeningen, er det det eneste korrekte at sende mig et brevkort derom. J. M.

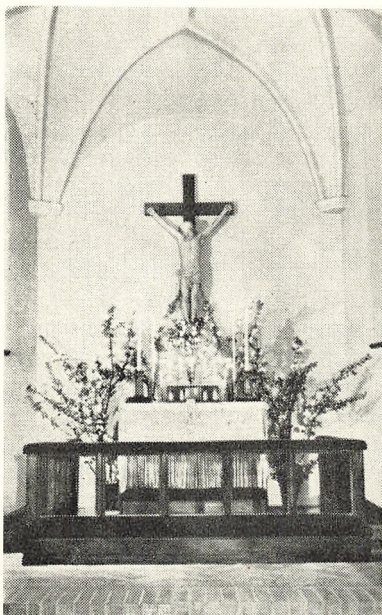
Ferie på „Portgård“?

»Portgård« står tom, indtil den igen tages i brug som funktionærbolig. Vi kan ikke leje den ud; men dens fem rummelige værelser kunne egentlig godt nu i sommer belægges med feriegæster, som spiser på skolen og kan følge så mange af foredragstimerne, som de har lyst til. Det bliver altså en slags »8 dage på højskole«. Men — forudsætningen er, at vi forinden får møbleret stuerne. Hvis altså nogle gamle elever eller venner af F. H. ligger med nogle brugte borde, stole, skabe o. s. v., som de gerne vil se anvendt til et godt formål, kan de blot sende os dem til anbringelse i »Fårevejle Højskoles Feriehjem«.

Påske i Sigtuna

Helt fra min seminarietid har svensk kirkeliv haft stor betydning for mig, og Manfred Bjørkquists indsats var noget, vi var optagne af. Da Bo Giertz' bøger kom, forstærkedes interessen, og det blev derfor naturligt for mig, da lejligheden kom, at bruge en del af april til at lære svensk kirkeliv og højskoleliv nærmere at kende. For højskolefolk, der til daglig stadig må være dem, der giver ud, er det ofte et problem at få tid og ro til at holde ferie på en sådan måde, at det bliver til hvile, fordybelse og forfriskning.

I byen Sigtuna (36 km nord for Stockholm) findes der et sted, hvor dette kan opnås. Nuværende biskop M. Bjørkquist oprettede for ca. 25 år siden dér, i Sveriges ældste kristne by, stedet, hvor Ansgar kom, og hvor der omkring 1100 lå ikke mindre end 4 kirker på rad, hvoraf de 3 ruiner er velbevarede — en stiftelse der efterhånden rummer folkehøjskole, gymnasium med kostskole og gæstehjem; især det sidste er blevet samlingsstedet for mennesker fra Sverige og hele Norden samt mødested for økumeniske stævner og midtpunkt for den svenske ungkirkes bevægelse. Alene det at være på historisk grund, kunne læse runestene næsten for hver fem minutters gang og få kirkehistorien frisket op er en stor oplevelse, som suppleres af Upsalas nære beliggenhed; men det vil føre for vidt at komme ind på dette emne. Sigtunastiftelsen ligger på et højt punkt med udsigt over en nordlig gren af Mälaren, omgivet af typisk svensk natur — klipper — fyrreskov afbrudt af dyrket jord. Bygningerne er opført i gammel borgstil; af særlig tiltrækning er et tårnværelse, indrettet til studier. Jeg var så heldig at komme, inden højskolen sluttede og fik de sidste dage og afslutningen med. De svenske højskoler er som helhed prægede mere af fagskoler og kundskabsmeddelelse end de danske. Her var 2 kursushold, 1. og 2. det års. Eleverne fik udleveret bevis for, at de havde gennemført kursus. En af de ting, jeg særlig lagde mærke

Olaus Petri kapellet på Sigtunastiftelsen

til, var svenskernes sangglæde og musikalske evne. At højskolens rektor var et musikalsk geni gjorde jo også sit til, at dens kor kunne stå for den skrappeste kritik. Højskolens elever rejste onsdag før påske, og så rykkede påskegæsterne ind, ca. 70, så alle værelser i gæstehjem og højskole var fuldt belagt. Det var med stor forventning, jeg kom til Sigtuna og netop med spørgsmålet: kan ferie, mange gæster og påskehelg forenes på den rigtige måde? Jeg blev ikke skuffet. Skolens husmor gjorde en vældig indsats, hvad den ydre form angik. Det var ikke et hotel, men et hjem. Betjening, mad, værelser og hjemmets indretning blev et harmonisk hele og overalt stemte farver, opstilling, skønne forårsblomster med elskværdige menneskers hensynsfuldhed. Den højtidelige helligholdelse af påsken lå i direktør Hartmanns og biskop Bjørkquists hænder; assisteret af et frivilligt studentekor fra Upsala universitetet blev der langfredag, påskelørdag og 1. påskedag holdt tidebønner i skolens smukke kapel. Denne stadige påmindelse om, hvad hver dag betød, understregede også af rent ydre ting, f. eks. var langfredag krucifikset over alteret i kapellet dækket af sørgeflor, så man ikke kunne undgå at tænke på langfredagens mørke. Desto mere sejrslust var krucifikset lørdag, da det sorte var fjernet, og påskeliljerne strålede i solen. Sejrsjubelen nåede sit højdepunkt ved højmessens i »Mariakyrkan«, sognekirken, påskedag, hvor den svenske kirkes pragt og rige liturgi understregede Hartmanns tale om »den tomme grav«.

Foruden gudstjenesterne i Mariakyrkan, andagterne i kapellet, var der oplæsning (biskoppen læste Grundtvigs: »Påskeblomst fra landsbyhave« lørdag aften); og koncerter med fin musik, foredrag og samvær på anden måde vekslede. Når alt dette afbrødes af skønne ture i forårsvejret, der med blæst og varme efterhånden smeltede isen på Mälaren, forstår man, at her var alle betingelser til stede for at fylde sjæl og sind med forråd til senere brug.

En særlig hilsen til eleverne fra vinteren 51—52.

Jeres »Mikkel«.

Elevstævnet

er berammet til søndag den 6. juli. Det udførlige program kommer i næste nr. Men notér allerede nu dagen, og prøv at få det arrangeret sådan, at De kan være med!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

42. årg.

Juni 1952

Nr. 6

Kilden til livsmod

Af lærer **Jørgen Jensen**, „Filadelfia“

I begyndelsen af 2. Kor. 4. kap. skriver Paulus om, at han ikke taber modet. Paulus kunne nok have sine grunde til at tabe modet. Hans rejser gennem Lilleasien og over til Europa gik over farlige og stenede veje, og ofte blev han jaget fra den ene by til den anden. Når han alligevel ikke tabte modet, så skyldtes det, at han havde fået sin tjeneste på grund af Guds barmhjertighed imod ham. Guds barmhjertighed og kærlighed, som den var kommet til udtryk i Jesus Kristus, var den kilde, som Paulus hentede modet fra. Det er værd at lægge mærke til, at Paulus ikke fremhæver sin egen dygtighed og de mere eller mindre lyse udsigter i verden som grund til, at han er ved godt mod, men alene Guds barmhjertighed.

Der er mange mennesker, som i dag taber modet, fordi de ikke kan finde ud af det hele. Der er mange, der synes, at det er svært at leve. En af de digtere, som bedst giver udtryk for efterkrigstidens stemning hos mange mennesker, er vel nok

Martin A. Hansen. Hans hovedperson i »Løgneren« er netop et moderne europæisk efterkrigstidsmenneske, for hvem livet er blevet meningsløst. Denne angst, håbløshed og mangel på fremtidshåb er et karakteristisk træk i efterkrigstidens Europa.

Hvad skal vi da stille op, når mennesker kommer og siger til os, at de taber modet. Måske fristes vi også til tider selv til det samme. Ja, det nytter ikke at komme med en billig optimisme om, at alting nok bliver bedre. Jeg kender ikke nogen bedre vej end at folde sine hænder, bede til den levende Gud og sætte sit håb til ham. Guds barmhjertighed og kærlighed er kilden til mod, tro og håb, og det er en kilde, som ikke slipper op. Vi må øse af den kilde i vor daglige tilværelse, så vi derigennem kan få tro på Gud og mod på livet, og så vi kan gøre livet rigere og bedre for andre mennesker og hjælpe dem til at få mod, tro og håb over deres liv.

Jørgen Jensen.

Fra skolen

Halvanden måned er gået, siden sommer eleverne holdt deres indtog. På den ene side: tænk, over en tredjedel af den kostbare tid! — på den anden side: ikke længere! Vi synes, vi har kendt hinanden og arbejdet sammen i årevis. Altså: vi har det vældigt godt med hinanden, og hvis ikke eleverne læste dette, ville vi have skrevet: det er et ualmindelig dejligt hold, som det hidtil har været en glæde at have med at gøre. Men vi er bange for, at de skal blive store på det — så vi springer det over.

Af dagbogen noteres, at min kone og undertegnede havde den glæde at møde en del gamle elever ved *Københavnskredsens* møde på K. F. U. K. lørdag d. 17. maj. Det var ikke den helt store forsamling, men hyggeligt. Tak for den gode modtagelse, I gav os!

Kristi himmelfartsdag cyklede vi til Svinninge, hvor der hos skolens gamle venner på Ledegård var ungdomsmøde med forstander *Thorlø*, Haslev, som taler. Han gav os et godt udsyn over verdensmissionen.

Og så har vi haft et besøg, som vi var meget glade for. Onsdag d. 28. maj kom *Jørgen Jensen* — nærmere præsentation unødvendig — og besøgte os. Mange praktiske ting var der at snakke om inde på kontoret for den »gamle« og den nye »for-karl«, og i foredragssalen gav den »gamle« os to udmærkede timer, om eftermiddagen et verdens-historisk foredrag og om aftenen en oplæsning af Kaj Munks: »Alverdens urostiftere«. Det var med tilslutning af elever og medarbejdere, at vi i vor

tak til Jørgen Jensen kunne udtrykke vor glæde over, at han i lige linje har kunnet fortsætte den højskolegerning, som har hans hjerte, nemlig blandt diakonelever på »Filadelfia«.

»Ude godt, men hjemme bedst« — og så stak de fleste af eleverne af fra os på *pinseferie* »pinsefredag« om eftermiddagen, selvom det kun var tre uger siden de var kommet. Selv til fjernest liggende dele af riget nåede man pr. tog, men mest pr. tommelfinger (i gamle dage var det ikke så heldigt at have tommelfingre, nu øjensynlig en stor fordel). Tilbage vendte man med ømme tæer og maver (straks fire i sengen!). Men vi 12 fornuftige, som blev på skolen i pinsen, havde det nu rart; vi hyggede os inde og cyklede ture — og var oplagte til at tage fat igen på arbejdet.

Grundlovsdag har det jo gennem årene været skik, at F. H. tog til møde i Vallekilde præstegård. Det var os kært at følge denne tradition og tage imod pastor Johs. Jørgensen og fruens indbydelse. Vallekilde og Fårevejle højskolels elever blandede sig søsterligt på plænen, og den 81-årige gamle højskolemor fra Vallekilde, fru Sigrid Trier Hansen og undertegnede delte »talerstol«.

Så vægtigt var det, der kom fra den førstnævnte, at det måtte vi have mere af, og så besøgte fru *Sigrid* os næste dags formiddag og gav os en time i selskab med sine forældre, Ernst Triers. Men vi måtte høre endnu mere, og så overtalte vi mor Sigrid til at fortsætte om eftermiddagen. Denne gang var det om børneopdragelse. Men det er det mærkelige ved fru Sigrid, at hvad emnet end er, så kommer det med, det egentlige — vidnesbyrdet om Jesus Kristus og livet med ham — og det på den mest levende og naturlige måde og som det selvfølgerligste af alt. Tak, fru Sigrid! æreshøjskolemor på alle Danmarks højskoler!

Men troen *har* også en anden side: dens kamp mod tvivlen og det meningsløse, dens trods alt — og den kom frem i filmen »*Nattevagt*«, som vi var glade ved at kunne tilskynde eleverne til at se i Asnæs lørdag d. 7. ds. Vi var simpelthen i kirke og hørte en forkyndelse så sand og stærk og livsnær som kun sjældent, og vi, der så filmen for anden eller tredje gang, hørte den dobbelt stræk og sugede til os af dens hjælp til at tro trods alt. Hvad det er at kaste sig i Guds arme i tro, kan ingen, som har set »*Nattevagt*«, være i tvivl om.

Onsdag d. 11. ds. fik vi hele tre oplevelser. Om formiddagen besøg af Hans Egedes »*efterfølger*« som præst i Vågan på Lofoten, pastor *Helleland*, som efter en kort bibeltide fortalte os fra livet i sit fjerne sogn, præget som det er af hav og læstadianisme. Om eftermiddagen invasion fra *Sct. Hans* — 55 syge-

plejersker, under anførsel af forstanderinde frk. Bruun, beså skolen. Om aftenen offentligt møde med vor gode nabopræst, *Johs. Jørgensen*, Vallekilde, som taler. Emnet var: »Skal man altid tale sandhed?« Det gav noget at tænke på, ikke mindst for den, der ellers troede, at man »selvfølgelig« havde ret til at lyve i »særlige« tilfælde, og at »hvide« løgne forlængst var legaliseret på højeste sted. Efter kaffen underholdt seks elever med sang og musik, og hele forsamlingen endte med at synge som kanon:

»For al din godhed, Gud,
i tak vi bryder ud
— vi priser dig!«

Kan De høre det for Dem? Tag ekkoet deraf som vor hilsen denne gang! Takke Gud — det har vi alle altid allevegne grund til, både når vi synes at se hans godhed, og når han »skjuler sine skatte« (Es. 45,3), og vi »kun« har hans ord at holde os til (jvf. »Nattevagt«).

K. R. H.

Fra elevkredsen

ELEVFORENINGENS GENERALFORSAMLING

bliver ved elevmødet søndag d. 6. juli kl. 17 med følgende dagsorden:

1. Beretning ved formanden.
2. Regnskab ved kassereren.
3. Bestyrelsesvalg. Følgende er på valg: Inspektør Tage Sanden; højskolelærer Axel Nielsen, Haslev; Helge Truelsen, Kibæk; frk. Gerda Bruun-Christensen, Århus.
4. Valg af revisor.
5. Eventuelt.

På elevforeningens vegne

Age H. Lund.

NYE ADRESSER:

Ellen Stoltenborg (1938): Granly, Jerslev st.

Aase Dam (1950): „Dittenshage“, Knudsker, Rønne, Bornholm.

EN HILSEN TIL SOMMERHOLDET 1949:

Da vores vandremappe „Førglemmigejen“ er gået i stå, ønsker flere en ny startet. De, der gerne vil være med i en ny, bedes sende deres adr. til: Martha Bro, „Statafgården“, Haslev.

Med hilsen fra

Ruth Mortensen og Martha Bro.

Program for

elev- og sommermødet

på Fårevejle højskole

lørdag den 5. til mandag den 7. juli 1952

Lørdag den 5. juli:

Efter kl. 16: Ankomst til skolen.

Kl. 18,00: Aftensmad.

Kl. 20,00: I foredragssalen: Frit samvær med underholdning af eleverne, kaffedrikning, og andagt v. elevforeningens formand, indremissionær Åge H. Lund, Næstved.

Søndag den 6. juli:

Kl. 8,00: Flaget hejses. Morgenmad.

Kl. 8,30: Morgenandagt i foredragssalen v. forstanderen.

Kl. 10,00: Gudstjeneste med altergang i Fårevejle kirke v. sognepræst Tage Morsing.

Kl. 12,00: Middagsmad.

Kl. 14,00: Kaffe.

Kl. 14,30: Møde i haven. Foredrag v. indremiss. Hans Munk, Århus:

Kl. 16,00: Gymnastikopvisning.

Kl. 17,00: Elevforeningens generalforsamling.

Kl. 18,00: Aftensmad.

Kl. 19,30: Forstander, pastor K. Robert Hansen taler. Lærere og elever læser C. Hauchs drama: „Søstrene på Kinnekullen“. Kaffedrikning. Andagt v. lærer Jørgen Jensen, „Filadelfia“.

Mandag den 7. juli:

Kl. 7,30: Morgenmad.

Kl. 7,45: Morgenandagt i foredragssalen v. forstanderen.

Kl. 9,00: Deltagelse i forstanderens foredragstime.

Indmeldelse må ske på vedføjede blanket og være os i hænde senest 30. juni. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at skaffe soveplads til alle, som ønsker det; men da skolen jo er fuldt belagt med elever, og spekulationerne m. h. t. at skaffe plads derfor er mange, er det helt nødvendigt, at indmeldelsesfristen overholdes. Også for at vi kan have overblik over bespisningen, er det nødvendigt at udfylde og tilsende os blanketten. Tak, om De på den måde vil lette os arbejdet — især nu det er første gang!

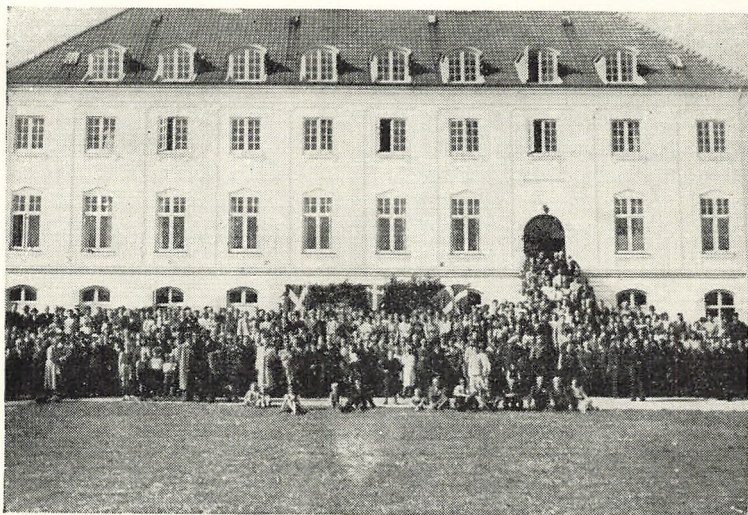
Opholdet koster for hele mødet 10 kr., for søndagen alene 7 kr. (betaling ordnes ved ankomsten). Enkelte måltider betales således: morgenmad 1,50 kr., middag 2,00 kr., kaffe 1,00 kr., aftensmad 1,50 kr. (betaling ordnes ved bordet).

Der medbringes: 1) tæpper eller sovepose, 2) kniv, gaffel, ske og theske, 3) rationeringsmærker (hvis nogle vil betænke foretagendet med sukker- og kaffemærker, er det yderst kærkomment — ellers 100 gr. sukker).

Jubilæumsholdene er i år følgende: sommerholdet 1912 og vinterholdet 1912—13 har 40-års jubilæum, og sommerholdet 1927 og vinterholdet 1927—28 25-års jubilæum. Hermed være jubilarerne særligt indbudte!

Så håber vi, at rigtig mange gamle elever og andre venner af skolen vil slutte op om elev- og sommermødet 1952 og føle sig hjemme hos os! Og vi beder om et af Gud velsignet samvær til berigelse for den enkelte og styrkelse af båndet, der knytter os sammen i kærlighed til vor gamle skole.

Hjerteligt velkommen, alle!

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

..... d. 1952

Til Fårevejle højskole

Undertegnede indmelder sig hermed til elev- og sommermødet 1952. Jeg ankommer til skolen

..... dag kl. og rejser dag kl.

.....
Navn

Må være skolen i hænde

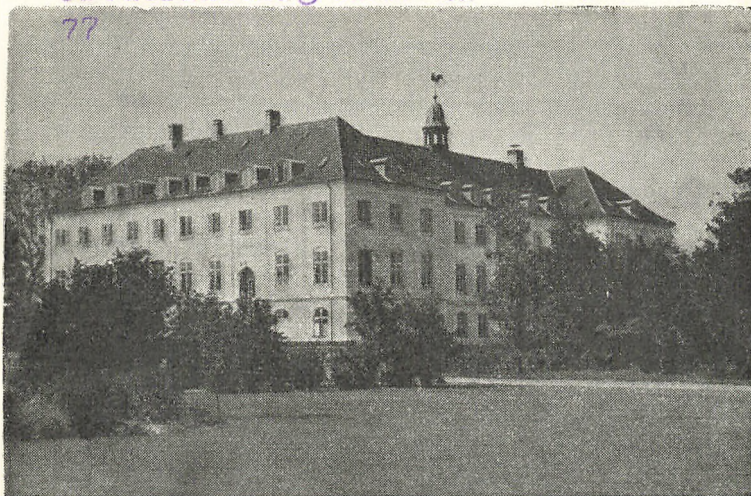
senest mandag d. 30. juni

.....
Adresse

For tidligere elever: årgang

Bemærkninger (hvis intet bemærkes, betyder det, at man ønsker at deltage i de mellem den angivne ankomst- og afrejsetid liggende måltider, evt. natlogi):

.....

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

42. årg.

Juli 1952

Nr. 7

Elev- og sommermødet 1952

fik et forløb, som vi her på skolen siger tak for. Det skyldes næst Guds velsignelse de mange gamle elever og venner af skolen, som stævnedes sammen og bragte en god ånd med sig.

Med tilmelding til overnatning og spising forløb det hele, som vi ønskede; det lettede i høj grad arbejdet og tilrettelæggelsen. Tak for det! De kvindelige gæster boede på »Portgård« — de mandlige lidt mindre komfortabelt på »høtallet« »Flintholm«; men vi håber ikke, at de led nød.

Hvis vore tilrejsende gæster syntes, at det var festligt, syntes vi herhjemme det ikke mindre. Forberedelserne er som bekendt ikke den ringeste del af en fest. Og hvor var eleverne flinke til at hjælpe både før, under og efter mødet! Tak skal I ha'!

Også for lørdag aften, som var *elevernes*. Programmet lød på en dramatisering af danske digte fra folkevisen til nutiden, samt sang og musik. Frk. *Mikkelsen* var instruktør og aftenens »conferencier«. Og aftenen sluttede med en alvorlig og

personlig tale af elevforeningens formand, indremissionær *Aa. H. Lund*, Næstved, over salme 40.

Søndag morgen efter flaghejsning, morgenmad og morgensang drog vi så i flok og følge til kirke, og både gamle og nye elever og tidligere og nuværende medarbejdere forenede os ved nadverbordet.

I det pragtfulde sommervejr samledes vi så om eftermiddagen ude i haven — solen skinnede — Hørve hornorkester spillede (tak!) — kaffekilden sprudlede — venner mødtes og minder opfriskedes — jo, der var vistnok elevmødestemning over det. Det ville vi jo også så gerne, at der skulle være. Vi var jo lidt ængstelige med hensyn til, om vi kunne skære det sådan til, at de gamle elever kunne føle sig hjemme og mærke kontinuiteten fra 1907 til nu. Et væsentligt bidrag til, at det — som vi tror — lykkedes, var, at de tidligere forstandere *Julin*, *Jørgen Jensen* og fabrikant *Vald. Olsen* var med. De fik da også et specielt velkommen og en klapsalve.

Dagens hovedtaler var indremissionær *Hans Munck*, Århus, hvis datter er elev på skolen i sommer, og hvis særprægede arbejde i »Carmel«, i »Kirkelig Filmsforening« og »De unge hjemms aftener« følges af mange med opmærksomhed og forbøn. Talen gengives her efter talerens eget resumé. Dens udgangspunkt var Paulus' ord i Efes. 5, 16 og samlede sig om ordene:

»- THI DAGENE ER ONDE«

Dagene i sig selv er jo ikke onde; de er kun en form, men det, der gør dagene onde, kommer udefra. Det onde er djævelen og kommer fra ham. »Han var en manddraber fra begyndelsen af, og han står ikke i sandheden, thi sandhed er ikke i ham. Når han taler løgn, taler han af sit eget, thi han er en løgner og løgnens fader«. Det er ham, der har gjort menneskene onde ved at få dem til at spise af den forbudne frugt på kundskabens træ. Det er menneskene, der gør dagene onde ved at gøre sig til tjenerne for ondskaben. Det inderste i ondskaben er oprør mod Gud. Mennesket ville være sin egen herre og sagde i sin indbildskhed: »Lad os sprænge Guds bånd og kaste rebene fra os«. Salme 2.

Følgen af, at mennesket blev sin egen herre, har historien tydeligt nok vist os. De to verdenskrige og tiden derefter har tydeligt afsløret for os ondskaben i dens værste skikkelse. En verden i ruiner både åndeligt og materielt, fuldt af had, hævnlyst, uretfærdighed og undertrykkelse af sandhed og ret, en tredie verdenskrig, som allerede er i gang. Det er, hvad vi har

at fylde dagene med, som den unge slægt skal overtage. Dagene er onde, ja, så onde, at hver dag skriver sin egen historie om ondskabens omsiggribende og ødelæggende magt. Kan mennesket da ikke se det og forandre det? Jo, de kan se, at resultaterne ikke er gode, men det står ikke i deres magt at forandre det, så længe de ikke har erkendt, at det er *dem selv*, der gør dagene onde ved deres oprør imod Gud. Mennesker kan godt løsrive sig fra Guds bud og hans velsignelse, men aldrig løbe fra følgerne af deres oprør imod Gud.

Det er ikke så underligt at tænkende unge i dag spørger: hvad er det, vi skal tro på, hvad er det, vi skal kæmpe for, som kan give mening og indhold i livet? Slagordene skuffede. Folkeforbundet, nazisme, kommunisme, og »een verden« — altsammen stene for brød. Et stort lyspunkt er det dog, at der findes unge, som i dag spørger efter de af fædrene bortkastede værdier: det kristne livssyns bærende principper. Hvad har vi så at give den spørgende ungdom som svar.

Gud har givet os mennesker et svar i Jesus Kristus. Han er verdens frelser og redningsmand. Han er svaret til alle tider og til alle mennesker. Gud har givet os alle en belejlig tid til at få fat i hans nåde og gave. Det er så hvert menneskes ansvar at bruge den belejlige tid til at få gjort op med Gud, omvende sig og komme til troen på ham. Brug så ikke tiden til blot at undersøge og diskutere kristendom eller ikke kristendom, men tag et standpunkt for eller imod *Kristus*. I dag, når du hører hans røst, er det den belejlige tid.

Det er også de kristnes ansvar midt i de onde dage at bruge den belejlige tid, bruge den til at tale og leve det kristne budskab ind i vort folks liv. Regnskabsdagen kommer for hvert enkelt menneske. Da skal vi gøre regnskab for, hvordan vi anvendte den belejlige tid og dømmes efter det, vi bragte ind i dagene, ondt eller godt.

— — —

Efter talen oplæstes *hilsner* fra gamle elever og venner, som ikke havde kunnet være med, men fulgte os i tankerne: Pastor *J. Andreasen*, Hesselmed, højskolelærer *Axel Nielsen*, Haslev, fru *Kathrine Pedersen*, f. Pilgaard, Herrup pr. Vinderup (40 års jubilar); fem 25 års jubilarer fra Bornholm: *Karen Andersen*, f. Andreasen, *Oline Sonne*, *Emmy Bech*, f. *Jørgensen*, *Agnes Kjøller* og *Ingeborg Hansen*; *Inga Moisgaard*, Nr. Nissum Seminarium (1949), *Annelise Andresen*, Århus Kommunehospital (1951—52) og *Kirsten Sønnerbo* og *Metha Sørensen*, Silkeborg sygehus (1951—52). Vi siger hermed hjertelig tak for hilsnerne og sender genhilsen. Telegrafisk hilsen afsendtes fra

mødet til skolens formand, sognepræst C. Bartholdy, Haslev, pastor *Andreassen* og forstander *Josef Blomgren*.

Imens var 60 af eleverne klædt om til *gymnastikopvisning*. Og nu er det jo altid en betænkelig sag at rose sine egne — men altså: det *var* smukt og dygtigt gjort, og vores flinke gymnastiklærerinde, frk. *Ella Christensen*, fortjener ros og tak. Og ikke sandt — klaveret kunne da ikke undværes; havde det ikke været, havde vi manglet noget væsentligt. Tak derfor også til alle, der købte det lille luftbillede af skolen, hvis overskud går til anskaffelsen af et klaver til gymnastikbrug! Nu har vi da ca. 50 kr.!!

Og så — ja, vi havde faktisk travlt — var der *elevforeningens generalforsamling* under ledelse af formanden, som af lagde beretning. Forstander *Jørgen Jensen* fremlagde regnskab, og valgene var genvalg. Under eventuelt taltes om vort blad, hvis pris er steget på grund af de stegne papirpriser; men i st. f. at hæve kontingentet vedtoges det at lade bladet udgå i 10 nr. årligt imod tidligere 12. Forst. takkede elevforeningen for de ydede understøttelser til elever — det betød noget både for de pågældende elever og var en hjælp for forst. at måtte få lov at henvise til vor elevforening, når det knob for nogle. Ikke mindre grund til at takke fik forst., da en af skolens venner med tilslutning af forsamlingen opfordrede ham til at få »samlet sine ben« eet sted, nemlig i Fårevejle. Tak! det rørte os virkelig dybt at mærke den varme og tillid, som slog os i møde.

Så var det imidlertid blevet aftensmadstid; men pausen blev ikke af lang varighed. Kl. 19,30 samledes den nu yderligt forstørrede forsamling endnu en gang i haven til aftenmøde. *Forstanderen* talte om emnet

BJERGTAGET

idet han gjorde rede for den forkyndelse, som ligger i det drama af Carsten Hauch »Søstrene på Kinnekullen«, som skulle vises. Digterens mening udtales klart med ordene tilsidst af bjergmanden:

»I tror nu vel, hun (Ulrikka) er den eneste,
der sådan spundet har sin ungdom bort,
og som sit liv har ofret hen for guld.

Men jeg, som ved det bedre, jeg jer siger:
Der gives mangan kvinde, mangan mand,
som I beundret har og agtet højt,
der gives tusinde, som mindst det tror,
der sad der nat og dag som hun i bjerget
og spildte livet på den samme vis«.

Nej, vi tror ikke, at Ulrikka er den eneste, som sidder i bjerget og spilder livet på den samme vis. Vi ved godt, at det er de tusindes skæbne, og at det, der fortælles i dramaet, er en *gammele historie*. Det er den gamle historie om *syndens væsen: mistilliden* til Gud, det at tage sagerne i sin egen hånd af angst for, at Gud ikke magter dem eller under os livet. Det er den gamle historie om synden, der binder, magtstjæler, tryllebinder, ja bogstaveligt talt *bjergtager* et menneske. Det er den gamle historie fra Edens have om synden, hvis løn er *døden*, synden, der ødelægger et menneskeliv, lukker hjertet, formørker, forspilder livet, spreder død og kulde, hvor der skulle være liv, varme, åbenhed og kærlighed. Og det er den gamle historie om det *dæmoniske* i al synd, at vi med vore synder ikke bare står over for menneskelige skrøbeligheder, kød og blod; men over for Djævelen selv og hans hær. Der er dæmoner i al synd. Deraf kommer syndens magt og sejhed, dens list og vor afmagt; vi formår ikke selv at bryde dens tryllering.

— Men det er også den gamle, men stadig lige aktuelle historie om mennesker, der rives ud af syndens garn, om ham, der alene formår at »bryde lænker og løse trælles bånd«, lukke et menneske *ud af bjerget* og give det tilbage til livet og virkeligheden. Det er den fortabte søns historie om igen. Som det er minderne, der får ham til at vågne op og se, hvor han i virkeligheden er hende, og kalder syndserkendelsen frem og driver ham ind i beslutningen: at stå op og gå hjem, sådan er det med Ulrikka: det er *tonerne hjemmefra*, ja helt hjemmefra, ovenfra, fra himlen, fra Gud, tonerne om, at det går an at »befale ham sine veje og al sin hjertesorg til hans trofaste pleje«, der kalder hende ud. Over for disse toner må bjerget slippe sit tag i Ulrikka. Det er altså den gamle historie om ordets magt. Det er evangeliet i dette drama.

Men det er også den gamle historie om, hvor bittert det fortrydes, når det kostbare menneskeliv gives hen til »bjerget«. For vel er der tilgivelse for en Ulrikka, en tabt søn og for en korsfæstet røver, der i den elvte time omvender sig og beder om nåde — men hvor er det meningsløst, at synden, verden, »bjerget« skal have vort liv og Gud kun stumperne tilsidst. Nej, Gud skal have vort liv; det er det eneste, der er mening i.

Og det er da så også det, der stadig forkyndes på vor gamle skole: ikke alene at der er tilgivelse og nåde for alt det fortabte — det er det første og største — men at Gud fra begyndelsen til enden skal eje vort liv, så det leves i tro og bliver ham til ære og andre mennesker til gavn. Synden, verden, »bjerget« skal ikke have os, men Gud og hans kærlighed i Jesus

Kristus skal »bjergtage« os, så vi i tro befaler ham vore veje og i lydighed stiller vort liv til rådighed for ham.

Efter talen læste så lærere og elever »*Søstrene på Kinnekullen*« på en scene rejst i haven. Vi, som ikke direkte var impliceret i stykket, tør nok komme med vor bedømmelse: der var lagt et stort arbejde i at skabe de smukkeste mulige rammer om stykket; der var gjort — mærkede vi — et stort arbejde med indøvelsen; I gik til opgaven med den rette forståelse af, at dette ikke bare var underholdning, men forkyndelse, og I gjorde det hele så smukt og godt, at I fortjener vor tak. Og så tror jeg ikke, at der længer er nogen tvivl i os om, at Gud også kan bruge den »form«, som hedder dramaet, som formidler af sit ord til os; alt kommer an på, om vi har øren at høre med. Da vi havde set stykket til ende, stemte forsamlingen da også spontant i med på slutningssalmen: »Befal du dine veje —« og viste dermed, at meningen var forstået.

Så blev kaffen indtaget stående i elevdagligstuen og »Herlufsholm«, hvorefter elevmødets sidste »akt« foregik i foredragssalen. Eleverne sang tre flerstemmige salmer, og lærer *Jørgen Jensen* sluttede dagen med at nævne for os det gode ord fra 1. Johs. 5,4 om vor tro på Jesus Kristus som den sejr, der har overvundet verden — et godt ord at rejse hjem på hver til vor strid. Og så sluttede stævnet med et glad »Vær priset, Jesus Krist, Guds lam!«

De, der blev til næste dag, deltog i skolens sædvanlige morgengang og forstanderens foredragstime om formiddagen, og da middagen var spist, forlod de sidste gamle elever skolen. Vi fik det vel ikke sagt, men vi mente det: *Velkommen igen til næste sommer!*

K. Rob. H.

Fra skolen

Dette afsnit af vort blad må denne gang indskrænke sig til det mindst mulige. Månedens vigtigste begivenhed er jo skildret ovenfor. Kun et par ting:

Fredag d. 27. juni havde vi besøg af søster *Emma Pedersen* fra Sct. Lukasstiftelsen, som fortalte om søstrenes arbejde. Det er altid nyttigt og godt med besøg fra vore diakonissehuse.

Sct. Hans aften var vi alle inviteret til Veddinge Strandgård hos gdr. *E. Bliddals*, som gæstfrit tog imod de mange unge fra skole og sogn. Pastor Anker Bliddal, domkirken, København, talte. Da det endnu på det tidspunkt var vinter i Danmark, foregik det i laden. Dog tændtes det store smukke bål ude på marken!

At skolen virkelig har venner rundt om, som tænker på os, følger os og — som vi tror — beder for os, véd vi jo godt. Men alligevel gibber det i en af glæde og overraskelse, når det opleves som forleden ved et møde i omegnen, hvor forstanderen skulle tale, at en ældre mand kommer cyklende endda ikke så kort derfra med et stort trebindsværk på baggebæreren. »Hvad mon han vil med det?« tænker taleren. Men se, det

„Slotter“s faste beboere

åbenbares snart — han vil skænke det til skolen. Og så viste det sig at være det nye »Illustreret Religionsleksikon«, som er meget nyttigt at have stående på vort bibliotek, og giveren var gdr. *Herman Rasmussen*, Dramstrup pr. Knabstrup. Tak!

Møder på skolen

Tirsdag d. 5. august kl. 19.30: „Søstrene på Kinnekullen“ gentages.

Besøg af Dansk Sygeplejeråds Holbæk amtskreds. — Alle er velkomne.

Onsdag d. 13. august kl. 20: Off. møde. Nr. Nissum højskoles tidligere forstander, førstelærer *L a u r. K a a g*, taler: „Småtingenes betydning“.

Tirsdag d. 26. august kl. 20: Fårevejle kristelige ungdomsforening. Alle unge er velkomne. Forst. taler.

ADRESSEFORANDRINGER:

- 1935: Elna Jepsen, Paduavej 13, København S.
 1952—52: Helen Petersen, Gram sygehus, Gram.
 1949—50: Kirstine Vyff Lauridsen, Rågevej 5, Hellerup.
 1949: Maria Larsen, Faurbjerg pr. Holbæk.
 1947: Eva Larsen, Brahesborg pr. Assens.
 1951: Martha Jensen, Helgolandsgade 3, København V.
 1939: Gudrun Spliid, Solvangsvej 17, Glostrup.
 Karen Hansen, adr. A. Johansen, Vejleby pr. Askhøj.
 1951—52: Ingrid Andersen, by -og amtssygehuset, Fredericia.
 Ella Juhl Pedersen, Kærbæk pr. Ansager.
 1951—52: Ingrid Petersen, Østre Haugvej 18, Middelfart.
 1951—52: Ellen Rasmussen, by- og amtssygehuset, Fredericia.
 1949: Ingrid Vingborg, Isgaardsvej 31, Odense.
 1950: Tove Rasmussen, Krogagervej 10, Glostrup.
 Kaj Hansen, Hedevej 19, Hedehusene.
 1948—49: Emil Larsen, Pedershvile, Helsingø.

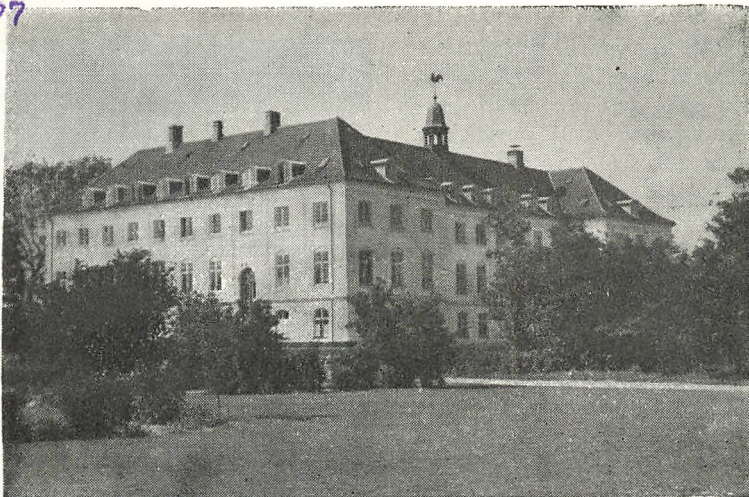
MEDDELELSER:

Den 2. august vies Lissie Damgaard, Fårevejle, til Tage Nielsen (47—48), Grevinge.

„FORGLEMMIGEJ“ AF 1912.

Jeg tænker tit med vemod på vor vandremappe af 1912. Kunne det ikke tænkes, at een af 40-års jubilarene kunne tage sagen i sin hånd og starte en ny. Hvor ville det være dejligt at høre fra alle de kære veninder! Der kunne sikkert samles ikke så få adresser, når vi hver gjorde vort. Mange hilsener!

**Kathrine Pedersen (Pilgaard), Granlygaard,
 Herrup pr. Vinderup.**

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

42. årg.

August 1952

Nr. 8

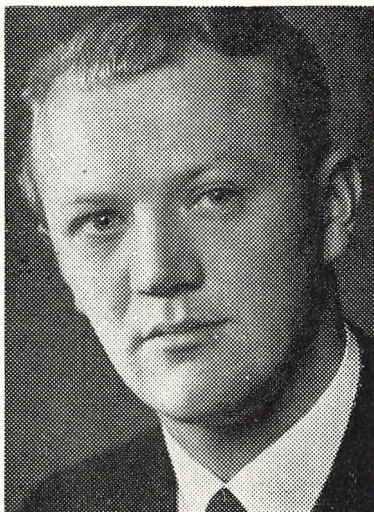
Prøvestenen

Af sognepræst

Tage Morsing, Fårevejle.

Man har sagt, at b ø n n e n er det kristne livs åndedræt, og jeg tror da heller ikke, at noget menneske kan leve sit liv i tro på Gud uden at bede til ham. Ikke fordi han skal, men fordi han ikke kan lade være med det. Han nødes simpelthen af livets nødvendighed til bestandig at måtte ind for Guds ansigt for at få sine tanker og handlinger gennemset af ham. Og da Gud er sandhed, må alt vægte og forlorent forsvinde for hans blik. Han opdager det straks, og når vi ser ham i øjene, må det straks glide af os. Det er ligesom, når børn har fået en virkelig opdragelse, hvor det ikke er dem, der bestemmer over forældrene, men forældrene der har myndighed over dem, dér vil alt vægte og løgnagtigt også falde af børnene, når de står over for far og mor, om ikke på anden måde, så ved at deres ansigt røber dem. Og ikke blot når de står direkte over for deres forældre, men i al deres handlen føler de sig ligesom stående over for dem, føler, at far og mor ser dem.

Det betyder ikke, at sådanne børn ikke kan opføre sig galt, det kan de så ganske afgjort og vil også gøre; men deres væsen vil blive rensset for det uægte. Og på samme måde med forholdet over for Gud. Her vil vi også bestandig gøre gale ting, d. v. s. synde, og vi vil også hele tiden fristes til at finde undskyldende grunde for vore gemene handlinger, men hvor et menneske — uanset hvordan han er — *nødes* til at være sammen med Gud i bønnen, dér vil hans væsen blive rensset for det uægte.

Tage Morsing

Ellers kan Gud forøvrigt heller ikke have det mindste med os at gøre. Han er jo selv »sandhedens fader«, og alt, hvad der har det mindste med løgneren at gøre, kan slet ikke være inden for hans samfund. Det må enten forsvinde, eller også må vi ud af hans samfund.

Jeg brugte før udtrykket: »når vi ser Gud i øjnene« — det kan vi selvfølgelig ikke gøre så bogstaveligt, som når et barn står over for sine forældre; men det er egentlig det, der sker, når vi kommer til ham i bøn. Og der skal det så nok vise sig, hvad der kan stå for hans blik, og hvad der ikke kan. Det vil altså være dér, i bønnen (og i bekendelsen), man opdager, om forholdet til Gud er levende eller dødt. Nogle vil måske sige, at det er i livet, det skal kendes, i det daglige liv, i vor handel og vandel, men det er ikke rigtigt. Selvfølgelig er der forbindelse mellem tro og liv, men det er en naturlig forbindelse, som slet ikke skal gøres til genstand for undersøgelse. Og når den er naturlig, er den også forskellig for de forskellige mennesker, så at man slet ikke kan finde nogen bestemt regel, der passer for alle. Hvis man derfor bruger livet, vi kan også godt sige *livsførelsen*, som prøvestenen på et menneskes forhold til Gud, vil man som regel altid dømme forkert.

Nej, det forhold kan kun det enkelte menneske selv få klareret — ikke ved at undersøge sit eget liv — men kun ved at møde Gud selv i bønnen og bekendelsen. Er det hele falsk og uægte (selv om hele livsførelsen synes at fortælle i hvert fald

andre om et levende forhold), så skal det menneske nok mærke, at Gud ikke vil have med ham at gøre i bønnen, Gud hører simpelthen ikke et sådant menneskes bøn, selv om ordene er nok så inderlige. For er der noget, Gud slet ikke kan have med at gøre, så er det forlorenhed og løgn. Alt andet — selv de groveste synder — kan vi nok tage med ind for hans ansigt, uden at han viser os bort, kun ikke det uægte og løgnagtige.

Ja, bønnen og bekendelsen er prøvestenen, dér afsløres det, der ikke kan tåle hans blik, sådan at det enten må forsvinde, eller også vil bønnen og bekendelsen forstumme. Vi oplever vel gang på gang, at sådan er det; vi prøver måske også på at snyde; men vi bliver altid opdaget. Og hvis samfundet med Gud er os alt, er os selve livet, så må vi bestandig have uhindret adgang til ham, og så må da det andet falde, det, der ikke kan tåle hans blik.

Nåde og sandhed i dit bryst
 mødes de må, om nådens røst
 skal som guds-barnet dig røre.

T. M.

Fra skolen

Vi sang i morges ved morgenandagten nr. 666 i salmebogen, hvor der i vers 4 tales om »*verdens korte sommer*«. Hvor rammende billedet er, føles ikke mindst på en højskole om sommeren. Vi mødtes, endnu inden alt frøet var kommet i jorden; vi så en dejlig lang sommer imøde; fem lange sommermåneder! Hvad skulle vi ikke nå! Og nu — i dag om en måned holdes afslutningsfest! Hvor kort var den sommer — alt for kort!

Men kortheden hænger vel sammen med, at der opleves så meget. Ja, nogle har da for resten haft dage, som ellers nok sneglede sig af sted og altså kunne blive lange nok. Vi har nemlig haft en del sygdom. På et vist tidspunkt lå hele 7 i sengen af en gådefuld morbus Lammefjordensis, der ytrede sig i nogle dages feber. Men nu er det forlængst ovre og glemte.

Besøg har vi haft. Kalenderen indeholder navne og begivenheder som frk. *Maria Madsen*, Dansk Sygeplejeråds formand, på sit halvårige besøg, som vi meget nødtigt ville undvære; søstre *Rigmor Hoppe* fra Diakonissestiftelsen og *Thyra Bodilsen* fra Filadelfia med deres indførelse i diakoniens verden, som vi heller ikke kan eller vil være foruden; og den ledende sundhedsplejerske for Holbæk amt, frk. *Else Mortensen*, som

på sin udmærkede måde gav os indblik i sundhedsplejerskens opgaver og vilkår.

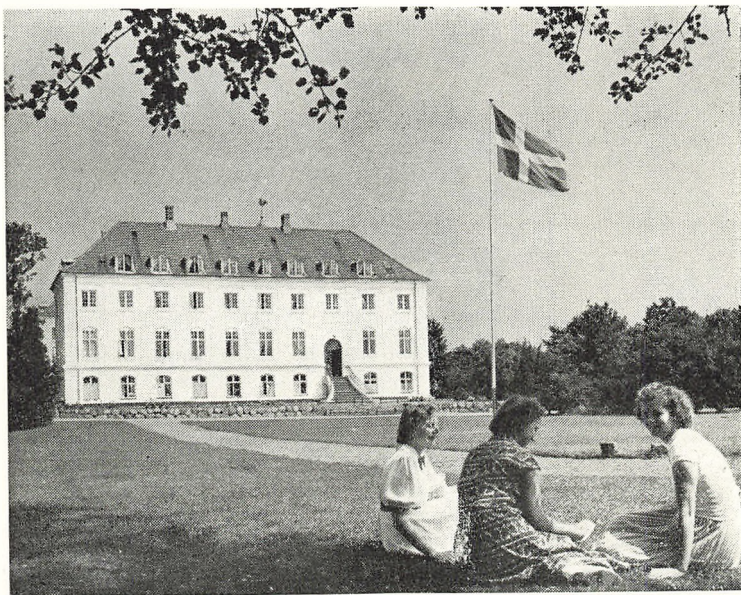
En helt anden verden var den, som søster *Johanne Larsen* førte os ind i i sit foredrag forleden. 30 år har hun tjent i Øst-centralafrika udsendt af Brødre-menighedens danske hedningemissionsforening; som sygeplejerske og missionær derude har hun oplevet det utroligste, og vi kunne godt have hørt søster *Johanne Larsen* fortælle adskillige timer uden at blive trætte.

Dansk Sygeplejeråds Holbæk amtskreds kombinerede sin sommerudflugt med et kærkomment besøg på vor skole, ved hvilken lejlighed lærere og elever påny læste »Søstrene på Kinnekullen«. Til denne aften var der offentlig adgang, og mange benyttede lejligheden til at høre denne *Carsten Hauchs* dybt alvorlige prædiken til os om det materielles frygtelige magt til at trælbinde et menneske. Stykket læstes i gymnastiksalen, som var fyldt. Efter kaffedrikning i »Sorø« og »Herlufsholm« samledes vi til sidst til aftenandagt i foredragssalen, hvor »*Ulrikka*« talte om, at den tråd, vi spinder ud af os selv og vort eget, aldrig kan nå til himlen; snarere bliver det, som »*Johanna*« siger det, den stige, der fører ned i afgrunden; nej, tråden, som når til himlen, er spundet af Gud og i nåde tvundet af Jesu død og opstandelse, af ordet om syndernes forladelse, af dåb og nadver; den må vi lade os binde af i tro.

Ved det offentlige møde d. 13. august talte førstelærer *Laur. Kaag*, Munke-Bjergby, tidl. forstander for Nr. Nissum højskole. Eftersom emnet hed: »Småtingenes betydning«, skulle man jo ikke vente, at det just var de store linjer, der blev trukket op; men med mange eksempler viste taleren os, hvordan det, vi ville kalde de store linjer, altid har sin rod i det små, så at ingen af os længer på forhånd tør kalde noget »småt«.

I en uges tid har vi haft udenlandsk besøg, nemlig af to unge hollandske lærere, *Ab de Wit* og *Claas de Ridder*. Den førstnævnte bragte ved det offentlige møde en hilsen fra sit hjemland og fortalte om dagligliv dernede; og et par dage efter gav han i et foredrag for eleverne, tolket af forstanderen, en oversigt over Hollands kirkehistorie og kirkeliv.

Skolens udenrigske forbindelser er iøvrigt også på anden måde blevet plejet i sommer. Forstanderens med de to ældste, *Anna Johanne* og *Anders*, tog nogle dage på langfart sydpå og slog *Fårevejle højskoles* navn fast i Tyskland, Østrig og Italien! I *Solingen* besøgte en diakonissestiftelse, hvor der fortaltes om dansk kirke og diakoni, og hvorfra vi venter genbesøg i næste måned af stiftelsens præst og inspektør for at fortælle om tysk kirke og menighedsarbejde. Imens plejede

„Slottet“ i højsommersol

de hjemmeværende de indenlandske forbindelser, bl. a. ved et besøg på vor naboskole, Vallekilde højskole, og fik en god og udbytterig aften ud af det.

Og så noget sørgeligt: frk. *Karen Nielsen* er rejst fra os! Det kom dog ikke uventet; frk. Nielsen skal nemlig nu til 1. sept. begynde på sit universitetskursus for ledende og undervisende sygeplejersker. Forleden gav frk. *ne Pade*, *Frederiksen* og *Mikkelsen* et splendid afskedsgilde for hende, hvori vi alle deltog med festforestilling («Skærmydsler»), fint kaffebord, gaveoverrækning af eleverne, afskedstaler, udstedelse af »vidnesbyrd« og tilsidst andagt ved frk. Nielsen. Vi vil også gerne her i bladet sige frk. Nielsen tak for i sommer, for god hjælp og storartet samarbejde.

Indmeldelserne til vinterskolen 1952—53 er strømmet godt ind, så vi allerede for et par uger siden havde fuldt hus. Det er med smerte, at vi nu må sige nej; men vi kan ikke have flere. Men Gud siger vi tak, fordi det ser ud til, at han igen vil betro Fårevejle højskole en flok unge.

Og så er det vist ikke for tidligt, at vi får præsenteret vore »sommerpiger« 1952. Een mangler på grund af sygdom: *Doris Højrup*, *Sørig Enge*. Ellers er vi her alle 102.

På billedet på modstående side ses fra venstre:

Forreste række: Anna G. Jensen, Kølkær. Gudrun Larsen, Horsens. Helga Hansen, København. Niels Hansen. Margrethe Hansen. Anna Johanne Hansen. Mette Kirstine Hansen. K. Robert Hansen. Anders Hansen. Annette Pade. Lilly Frederiksen. Karen Nielsen. Johanne Mikkelsen. Magde Andersen, Eg. Aage Christensen. Ejner Jensen.

2. række: Anna-Lise Nielsen, Ås, Fakse. Ida Larsen, Nr. Tranders. Martha Thomsen, Østervrå. Inga Berg, Holstebro. Else Kviesgaard, Holstebro. Martha Clemmensen, Herning. Lis Fabricius Pedersen, Slagelse. Vendla Krogsgaard, Kolding. Johni Laursen, København. Grethe Lyngø, Assens. Ester Haislund, Skive. Ellen Fuglsang, Vandet. Inger Damhus, Handest. Karen Salomonsen, Gudsø. Grethe Pedersen, Grenå. Lise Aabrandt, Jordløse. Aase B. Kristensen, Århus.

3. række: Elly Larsen. Vita Jensen. Sofie Ravn, Oustrup. Inga Jensen, Horsens. Inga Nielsen, Hedensted. Hildegard Tryk, Jels. Ann-Marie Hagerup, København. Grethe Sørensen, Kirkeskilstrup. Anna Boysen, V. Højrup. Anna Nielsen, Årup. Ruth Grewsen, Egvad. Birgit Ancher-Madsen, Krstrup. Helga Munck, Århus. Ester Skjølstrup, Brønderslev. Elly Borch, Ølstrup. Inge-Lise Blæsbjerg, København.

4. række: Erna Krab. Ella Christensen, Inge Merete Kaas, Hellerup. Estrid Jørgensen, Rudkøbing. Gurli Korre, Lindelse. Birgit Tholstrup, Rudkøbing. Kirsten Kuhre, Øster Marie. Ruth Lieberkind Pedersen, København. Marie Nielsen, Vinding. Rita Petersen, Gøderup. Erna Olsen, Skannerup. Solveig Jespersen, Varde. Birgitte Eilschou Holm, København.

5. række: Gerda Christensen, Hadsund. Signe Vestergaard, Hammer. Ketty Nissen, Vamdrup. Anne K. Bram, Lundsæk. Tove Zinckernagel, Munke-Bjærgby. Marion Jensen, Espergærde. Jytte Kirkegaard, København. Ruth Mikkelsen, Hornslet. Vibeke Ravnkilde, København. Birthe Stein Pedersen, Sdr. Nyrup. Eida Andersen, Sindal. Erna Nielsen, Bratten. Inga Buhl Pedersen, Gesten. Tove Olsen, Karsemose. Erna Bak, Kellerup. Asta Kidholm, Holsted. Vibeke Arndt Hansen, København. Thilde Munck Nielsen, Bedsted.

6. række: Ester Rasmussen, København. Karen Roed, Keldsnor, Langeland. Bodil Hansen, Købelev. Kaja Jensen, Gylling. Erna Christensen, Ålestrup. Lis Hundahl, Thisted. Lise Brandt, Odense. Käthe Nielsen, Sdr. Næså. Jonna Poulsen, Snogebæk. Marie Due, Hellingø. Else Jensen, Ugerløse. Ketty Pedersen, Hellerup. Dorit Thyksen, Nybølør. Lissie Andreassen, Holstebro. Edith Jensen, Mejrup. Misse Johannsen, Varnæs. Johanne Cleemann, Sønderborg. Jytte Pagh, Odense. Karen Margrethe Bak, Kellerup.

Fra elevkredsen

Bryllup.

Lørdag d. 16. aug. viedes i Fårevejle kirke Lissie Damgaard og Tage Nielsen (47-48) og har sat bo i Fårevejle kirkeby. Vi ønsker hjerteligt til lykke.

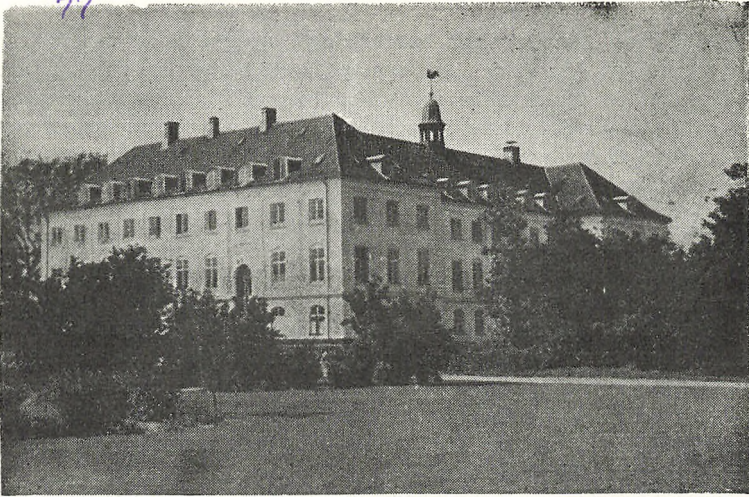
Møde på skolen

Onsdag d. 3. september kl. 20 v. missionær, frk. Agnete Tandrup Christoffersen, Tirukoilur, Indien. Alle er velkomne.

Vi arbejder, men har dog ind imellem tid til at slikke solskin

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

42. årg.

September-oktober 1952

Nr. 9—10

I korsets tegn

Af højskoleforstander,
pastor K. Robert
Hansen

Ved afskedsfesten for sommereleverne den 19. september indledte forstanderen med følgende tale. Forstanderens broder, billedhuggeren Johannes Hansen, som deltog i festen, gængav næste morgen talen i nogle få streger.

Lad mig som udgangspunkt for skolens afskedsord til Dem bruge en lille oplevelse fra vor rejse i sommer. Ja, nogen oplevelse var det egentlig ikke — kun et glimt, et syn, vi så; men det talte så stærkt.

Det var på køreturen gennem Bayerns højland, at det mødte os en eftermiddag, og i al sin enkelthed var det et kuppelformet bjerg, hvis ene halvdel var dækket af en mørk skov, og hvis anden halvdel, den, som vendte mod os, var dyrket; dér gik mennesker og kreaturer, dér lå marker og huse. Nu er det jo ikke noget usæd-

vanligt syn; men det, som fangede øjet og gjorde det hele til et „syn“ for os, var, at der højt oppe på dette bjergs top var rejst et stort kors, og dette kors gav hele bjerget sit præg ikke alene ved sin blotte nærværelse, men ved, at hver mark på skråningen med sine gærder og hegn dannede spidse vinkler op mod dette kors på en sådan måde, at alle bjergets marker bogstavelig talt strålede ud fra korset deroppe på toppen. Og inde i disse trekanter eller stråler gik menneskene og arbejdede, dér lå deres hjem, dér så man deres kirke, og dér græssede deres kreaturer, — dér levede de deres liv.

Ingen kan vist fortænke mig i, at jeg heri så et syn, så intet mindre end det kristne syn på menneskelivet afmalet for mine øjne: hele menneskelivet med alt, hvad det rummer af klart og dunkelt, liv og død, levet i korsets tegn, hele livet favnet af den korsfæstede, hele livet underlagt Guds nådes kongehæredømme i ham!

Ja, hele livet — ikke bare en del deraf, så kristendom blot bliver en specialitet, et liebhaveri for nogle eller et afgrænset område af vor tilværelse, men hele livet bygget op og levet på det bjerg, hvorover korset breder sine arme for at favne det hele — hele livet i lyset fra korset og i ly deraf, inde under dets nåde — hele vor tilværelse strålende ud derfra og modtagende sit liv, sin mening, sin holdning derfra — hjemliv og kirkeliv, livet i kald og stand, samfundsliv og kulturliv, livet i arbejde og hvile, sorg og glæde — det hele med korset som centrum, voksende ud derfra.

1. Det er dette helhedssyn, vi trænger så meget til i denne tid, hvis træk er det modsatte: manglende sammenhæng. Ikke sandt, vi kender sammenhængsløsheden på alle områder: Arbejdet er et; det gøres uden glæde, kun som et nødvendigt onde til at tjene til føden og til det, der er noget helt andet og ligger på et helt andet plan, nemlig fritidens fornøjelser. Hvert menneske (for man tør snart ikke tale om familie) er en verden for sig, som har nok i sig selv, lever sit eget liv, har uafhængighed af andre som sit ideal og ikke engang kender sin nabo. Glæderne, de god kår er det selvfølgelig; tab, sorg og sygdom er noget helt andet, er uretfærdigheder, føles som fornærmelser; man ved i virkeligheden ikke, hvad man skal stille op med dem, har ikke noget synspunkt at anlægge for dem, som forbinder dem med glæderne og giver dem mening. Gud er vel til og får vel også det sidste ord; men Gud — det er noget med døden; men livet er vort, det giver vi selv love for, det lever vi efter dets, d. v. s. vore egne lysters love.

Men alt dette betyder i virkeligheden, at livet falder i stumper og stykker, det bliver meningsløst og holdningsløst, ikke heller til at udholde. Men her er vist noget andet, noget, der binder det hele sammen: mennesker indbyrdes, deres forskellige arbejde og evner forbindes til en helhed; der bliver fællesskab, skrankerne er brudt ned; der kan tilgives og elskes i korsets tegn; naboen bliver „broderen, for hvem Kristus er død“ (1. Kor. 8,11) — og for det enkelte menneske: arbejde og fritid, sorg og glæde, liv og død, himmel og jord får sammenhæng; der bliver mening og holdning over livet, fordi det hele lægges ind under et altoverskyggende, altbeherskende synspunkt. Nej, ikke bare et synspunkt, et ubestemmeligt noget, som vi har lavet og opstillet, men netop — korset, en virkelighed fraoven, tegnet, som Gud satte over vor tilværelse langfredag og for de enkelte aar og i vor dåb, hans nådes tegn.

2. Inde under det tegn bliver livet tjeneste. Når hver enkelt af bjergets beboere — bonden bag ploven, købmanden bag sin disk, barnet ved sine lektier, præsten på sin prædikestol, husmoderen i sit køkken, kunstneren ved sit stafeli, moderen hos sine børn, lægen med sin kniv og sine urter, videnskabsmanden ved sine bøger og kolber, læreren på sit kateder, sygeplejersken ved den syges side — når alle har en strimmel at dyrke af det bjerg, på hvis top korset står, og når hver strimmel stråler ud fra dette centrum, fra hans tegn, som ikke kom for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit liv, bliver livet og gerningen tjeneste, Gudstjeneste — ja, det bliver et takoffer til ham. Hver ny dag, hvor almindelig den end er, hvert nyt menneske, vi møder på vor vej, hvor almindeligt det end er, bliver en ny lejlighed til at bringe ham vort takoffer, under hvis tegn vi lever. Thi tegnet, korset, fortæller os bestandigt, at ham skylder vi alt.

3. Men korset, Gud har plantet på bjergets top, betyder ikke, at alt er nemt og ligetil. Her på bjerget lever vi hver med vore problemer og har vore fællesproblemer. Her har vi vore lyse dage, men undertiden må vi ind i det smertefulde, mørke og uforståelige. Jo, her lides på dette bjerg — og der syndes; og hvor ofte står vi ikke sådan i det, at hvad vi end gør, synder vi, fordi det er os, der gør det, og aldrig i nogen sag kan holde vort snavsede selv ude. Det er til at fortvivle over.

Men vi skal ikke fortvivle; vi behøver det ikke. Over os lyser korset, og det siger os, at der er en, der lider sammen med os; vi er ikke alene i alt det svære. Og ikke alene er der en, der lider sammen med os, men han har lidt for os; der er tilgivelse at få, om vi bekender vore synder; og

derfor hvælver nu en åben himmel sig over os, og Guds ansigt lyser over os. At løfte vort blik op til ham bliver da vort daglige behov, vor livsfornødenhed — uden dette måtte vi fortvivle.

Lidelse er den samme, problemerne for så vidt de samme, vanskelighederne, smerterne de samme — men det giver en afgørende forskel, om der kan lides og kæmpes med vanskelighederne under en åben himmel eller ej. Korset deroppe paa bjergets top borger for, at livet har en mening, også når det blev fyldt med lidelse, og selv om vi ikke kan se meningen — det råber deroppefra: I må ikke fortvivle! Guds nåde er dig nok.

4. Vi måtte skynde os forbi. Da vi passerede bjerget, lå det endnu helt i eftermiddagssol. Var vi blevet til aften, skulle vi have set endnu et syn, nemlig skyggerne ligesom komme kravlende fra dalen op ad bjerget, indtil hele bjerget lå i mørke, og korset på toppen alene belystes af den synkende sol og som det sidste blive hyllet i mørke.

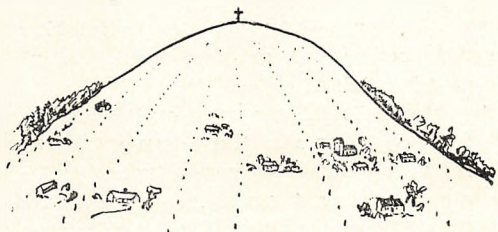
Hvad klokken er slået for vor verden, vort bjerg, ved vi ikke — vi har dog vist alle en ikke helt ubegrundet fornemmelse af, at klokken er mange. Vi har set onde skygger kravle op ad siderne; store dele af vor verden ligger allerede i mørke — vi ved det alt for godt. Men jo højere mørket kravler opad, des mere lyser korset for den, hvis ansigt blev vendt imod det i tro. Og den dag, da mørket har dækket det hele bjerg, da lyser det alene og skal blive ved dermed, og aldrig, aldrig skal mørket få bugt med det. Derfor betyder det at leve i korsets tegn ikke alene sammenhæng i vor tilværelse, ikke alene forvandler det vort daglige arbejde til et takoffer, og ikke alene giver det frimodighed til at lide, hvad lides skal, under Guds nåde, men det betyder håb. Og at være taget i korsets tjeneste er at forkynde opstandelsens håb for en håbløs slægt og for den enkelte, hvis liv hylledes i dødens skygger.

Hvad skal jeg ønske for Dem nu ved afskeden? Alt godt, lyst og lykkeligt, så meget, De kan tåle — og der er ikke det gode, lyse og lykkelige, som vi ikke ønsker Dem, for vi er kommet til at holde af Dem. Og hvad ønsker vi som udbytte af disse fem måneders samvær? Mange gode og nyttige kundskaber til Deres fremtidsgerning; og jeg siger Dem, hvad De også godt ved allerede: De vil få brug for hver stavelse, De lærte; det var for livets skyld, De lærte det. Men for alle ting en lille hjælp til et livssyn. Der er intet, der er mere nødvendigt end det. Og hvad det er for et livssyn, vi under Dem, har vi ikke formået at skjule — det eneste livs-syn i ordets bogstavelige forstand — synet af korset deroppe over

alle bjergtoppe, synet af ham, som gav sig selv hen for os, og i hvis lys livet alene får sammenhæng og mening, bliver tjeneste og henter tilgivelse, frimodighed og håb.

Kan De huske Birkedals levnedstegning med linjen: „Men kørset stod skjult mellem løv i det fjerne“. Der er måske også noget, der endnu skjuler det for Deres øjne. Hvis det er vore fejl og mangler, vore synder, som har skygget, saa beder vi Dem og Gud om tilgivelse. Er det tvivlens tåger, der endnu hylder det i dunkelhed for Dem, så siger vi: „Søg, så skal I finde!“ Men her på skolen ved vi ikke nogen skønnere og rigere og sandere bekendelse end denne, og vi beder om, at den altid må blive mere og mere virkelighed for os:

„Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!“

Fra skolen

Ja, så måtte vi altså til det strenge igen: at permittere et nyt hold — nej, værre: at sende en flok elever, som var blevet vore venner, af sted fra skolen. Og lad det være sagt nu, da de ikke mere hører det: hvor var det et godt og harmonisk hold! Ikke en mislyd; kammeratskab og arbejde, lyst til at være sammen og være noget for hinanden prægede det; hvad skal det dog ende med, når holdene sådan bliver bedre og bedre!

Men forinden afskeden oplevede vi dog i den sidste måned et og andet, som vi med glæde noterer os her i dagbogen. Der var ikke alene slutspurten med arbejdet (vi klemte vældigt på for at blive færdige i god tid, så eleverne kunne få et lille pusterum de sidste dage af september, inden de skulle møde på sygehusene.

især da vi ingen sommerferie holdt), men også andet på programmet.

Mandag 25. aug. havde vi udflugt. Turen gik gennem de skønne Jyderup-skove med Skarridsø over Aamose og hyggelige sjællandske landsbyer til Sorø, hvor vi spiste vores medbragte; de sødygtige sejlede over Sorø sø, og alle spadserede gennem Akademihaven og drømte os til dengang, Ingemann, Molbech og Carsten Hauch (som var blevet sommerholdets hofdigter) havde deres virke her. Så fulgte en grundig forklaring af, hvad Sorø kirke rummer af Danmarkshistorie fra Sakse og Absalon til baron Holberg. Men haste måtte vi fra drømme og historie til en helt anden verden, hvor der på dagsordenen står lidelse og tjeneste her og nu, nemlig til kolonien Filadelfia, hvor vi blev godt modtaget af hele staben med koloniens forstanderinde, søster Gudrun Beyer, og dens førstepræst, K. Keiding, i spidsen. I den smukke, helt moderne og meget harmonisk indrettede forsamlingsal fortalte pastor Keiding koloniens historie, og så deltes vi i hold og begyndte rundturen i hele denne broderskabets og brodertjenestens by. Blandt holdlederne glædede vi os over at have vor skoles tidligere forstander, Jørgen Jensen, — foruden den fælles tjeneste gør også det, at Jørgen Jensen har sin gerning dernede, at vi følte og føler os i familie med Filadelfia.

Af tjenesten blandt Indiens syge og lidende fik vi glimt gennem missionær, frk. Agnete Tandrup Christoffersen, som er ledende sygeplejerske ved vort missionshospital i Tirukoilur, og som besøgte os onsdag 3. september og talte ved et offentligt møde på skolen. Så langt rækker altså den kristne tjenestes ansvar. Og vi fik et bestemt indtryk af, at det heller ikke i Indien er tilstrækkeligt til den tjeneste med en blot god vilje og nogle fromme følelser; men der kræves faglig viden og kunnen (de bruger nok også latinske navne for legemsdele og sygdomme derude!).

Frk. Karen Nielsens arbejde som undervisningsassistent fortsattes i september måned på en aldeles fortræffelig måde af fru Ruth Børrild, tidl. instruktionssygeplejerske på Rigshospitalet, en tid kst. forstanderinde på Finsens Institut, globetrotter i den store stil på fagets vegne m. m. m. Fru Børrild faldt i samme øjeblik, hun satte sin fod over vor tærskel, til hos os, blev optaget i „familien“ og gled ind i arbejdet på den selvfølgeligste måde. Mange tak, hr. Børrild, fordi De ville afse Deres frue så længe!

Men frikvarterer skal der nu også til ind mellem arbejdet, og så slog vi os „løs“ den følgende onsdag og lo den hele aften af noget så uskyldigt som os selv og alle de mærkværdige og særprægede gæster, skolen pludselig havde fået: kong Farouk og dron-

ning Narriman, beduiner og kinesere, studenter og overlæger, klokker Link fra Grenå, Charles Chaplin og Robin Hood fra England, nymfer og najader, et indisk brudepar osv., osv. Alle legede sanglege i skøn forening i gymnastiksalen, spiste natmad i spisesalen, konkurrerede i balancekunst og borddækning m. m. i foredrags-salen — for så til sidst lige så naturligt at forenes i vore skønne høstsange og -salmer og en andagt med tak til Gud for høsten og de gode kår, han har givet os, og en formaning til at lade „maskerne“ falde over for hinanden og over for Gud.

I høj grad tilbage til virkeligheden kom vi også ved næste „begivenhed“, nemlig lørdag 13. septbr., da vi fik besøg af en tysk præstefamilie, Erich Walenski — præst i 18 år i Berlin og nu for kort tid siden forstander for diakonissestiftelsen Bethesda i Solingen. Ved et offentligt møde på skolen fortalte han om Tyskland i dag, folkeligt og kirkeligt og med henblik på situationen for diakonien. Ingen af os glemmer hans begyndelse: „Når vi som tyske kommer til udlandet efter alt det, der er sket i de sidste ti år, frem for alt til et land, som har lidt krigen med, så er det stadig med en syndsbeholdelse på vore læber. Der er ved vor skyld kommet megen lidelse også over Danmark. Men meget er også faldet tilbage på os selv, og vi ved i dag ikke, hvilken mørk dal vi endnu skal igennem på grund af konflikten øst—vest“. Derefter takkede pastor Walenski Danmark for omsorgen for flygtningene — det har nok ikke været lutter spøg! Efter kaffebordet bombarderedes han med spørgsmål og sluttede med at tale om Kristus som vejen både ud af synd og skyld, ind til Gud og dermed til virkeligheden, til hinanden i fællesskab og op gennem lidelsens dal i Jesu fodspor hjem til himlens sal. Forstanderen, som havde tolket, fulgte næste dag pastor Walenskis på en rundrejse til Danmarks tre diakonissehuse, hvor vi blev modtaget med stor hjertelighed.

Og så kom, hvad vi havde gruet for — afskeden indledt med en fest fredag 19. septbr. Ved en så „sørgelig“ anledning som afsked må vi være bare „os selv“; men vi havde dog som noget naturligt indbudt også vore medarbejdere uden for skolen som gæster: sognets og dermed skolens præstefolk, pastor Morsing og frue, skolens boghandler, F. Spliid og frue, skolens læge, dr. Mogens Kønig og frue, skolens sanglærer fra sidste vinter, lærer Weber og frue, skolens filmsfotograf, S. Bay, Asnæs, med søster, fru Lisberg, skolens farbror, billedhuggeren Johannes Hansen (er det ikke en imponerende række?), samt skolens „gamle“ medarbejder (det „gamle“ skriver sig fra 15. aug. — ak, man bliver hurtigt gammel!) frk. Karen Nielsen, der havde

Musik skal der til

gjort Peder Paars' rejse i omvendt orden for at være med og blev modtaget med klapsalver, som gjorde os andre grønne af en følelse, som ikke hører til de kristelige.

Forstanderen talte, og Anders viste os vor nye film (fra elev-mødet), optaget af fotograf Bay. Ved kaffebordet lød gode ord og megen tak; Esther Skjølstrup holdt elevernes afskedstale på prosa og med blomster og andre synlige ting af mere holdbar art (hvad det var, skal vist ikke siges her — men hjertens tak allesammen!), Inge-Lise Blæsbjerg og Tove Olsen på vers, Vibeke Arndt med sang bistået fornøjeligt af et for lejligheden improviseret kor og Esther Rasmussen med farvekridt på tavlen. Vi medarbejdere sagde tak til eleverne og til hinanden for den gode sommer, vi har haft sammen, og til sidst holdt frk. Pade andagten og pegede gennem ordene fra Prædikerens bog 7,29: „Jeg har fundet, at Gud har skabt menneskene, som de bør være; men de har så mange sære ting for“, endnu en gang på Guds skaberværk som udgangspunktet for det hele, på syndens virkelighed og Guds udrukke hånd i Jesus Kristus midt i alt det sære og svære i livet.

Det blev sent inden vi fik sagt godnat til hinanden. Dog var det ikke larm på trapper og gange, der holdt os vågne — der var „larmet af“ aftenen i forvejen (ikke alt, hvad frk. Pade havde lært os, var gået i glemmebogen!) —, men et postludium af sang i foredragssalen i et par timer.

Og så næste morgen — de første allerede kl. 5,30 — nå, det springer vi over; vi holdt os jo tapre! men altså: Farvel og tak, I kære sommer elever 1952! Og tro så ikke, at det var tilfældigt, at det sidste i foredragssalen ved morgenandagten, inden vi skiltes, var et:

„Herren velsigne dig og bevare dig!

Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig!

Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred!“

Slagsmål på skolen

Ja, også det har vi haft, endda den hele sommer! Og tænk, mellem to medarbejdere! Vi skjuler ikke deres navne; den ene hedder forstander K. Robert Hansen, den andens navn er sognepræst K. Robert Hansen. Hårdt er det gået til, sved drev og tårer flød — inden den sidste måtte bukke under. Men inden han segnede, fik han hvisket til sin modstander, at han ikke skulle føle sig sikker på, at han ikke en skønne dag om nogle år stod op igen. Indtil da må han hvile og efter sit knock-out nøjes med at kravle lidt rundt

til egnens kirker. Til spot, spe, skam og skænsel hænges slagsbrødrenes billeder ud her i bladet. Man håber, at de snart skal blive gode venner igen, hvad de også hidtil har været og ser som

grunden til, at de overhovedet mødtes på Fårevejle højskole.

Nå, spøg til side — altså, forstanderen bliver. Efter et års orlov har han nu ved kongelig resolution af 19. september d. å. efter derom indgIVEN ansøgning fået bevilget afsked i nåde fra sit embede som sognepræst i Sdr. Bjert for for en tid endnu at hellige sig arbejdet her på skolen.

I en samtale med ham efter kampen udtaler han, at han er taknemmelig for bestyrelsens tillid og opfordring til at blive, al den venlighed, han har mødt, og alle de håndslag, han fået fra skolens gamle ven-

Han tabte —

Han vandt —

ner, medarbejdere og elever, iigesom han takker hjerteligt for alle de breve og hilsner, han har modtaget i ovennævnte anledning.

Et øjenvidne.

Forstanderens møder

Søndag d. 5. oktober kl. 10: Afskedsgudstjeneste i Sdr. Bjert.

Søndag d. 26. oktober kl. 14,30: Efterårsmøde i Skanderup.

Mandag d. 27. oktober: Eskebjerg.

Onsdag d. 29. oktober: Ubby missionshus (gamle elever på Kalundborgegnen indbydes spec.).

Torsdag d. 30. oktober kl. 20: Nykøbing kirke (kirkeuge).

Torsdag d. 6. november: Ugerløse.

Tirsdag d. 11. november: Asnæs kirke (kirkeuge).

Søndag d. 16. november: Roskilde.

Tirsdag d. 18. november: Kalundborg.

Tirsdag d. 25. november kl. 19,30: Niløse.

Onsdag d. 26. november: kl. 19,30: Hørve kirke.

Torsdag d. 27. november: Avnsø kirke.

Fra elevkredsen

Vandremappen „Det forsinkede lyn“.

Man bedes forstå, at disse linier absolut ikke er ment som en kritik af en eneste; de er ment som en venlig opfordring til hver enkelt kammerat af vinterholdet 1948—49. En kammerat og undertegnede drøftede ved elevfesten i sommer vor vandremappes cirkulation og kom til det resultat, at den cirkulerede for langsomt.

Skal vi ikke allesammen være enige om at få forholdet rettet. Det gøres bedst ved at overholde den i vandremappen fastsatte tid for afsendelse til næste mand.

Hjertelig hilsen til hver enkelt kammerat fra

Kaj Pedersen, 1948—49,

„Lynggården“, Søndersted pr. Tølløse.

Vandremappen „Den lille sorte“ (1907—08).

Fra formanden, J. K. Mølsted, Herning, har elevforeningen modtaget 7 kr., som hidrører fra bøder fra medlemmer, hos hvem mappen har tøvet lidt for længe. Hvis det er for alle de 44 år, mappen har cirkuleret, må vi komplimentere! God fart fremdeles! Vi nye aner, hvilken nytte og glæde, mappen har været til i så mange år.

Adresseforandringer:

Gunnar Munch (1948/49), Jonstrup seminarium, Ballerup.
 Gerda Andersen, Bredager 98, Brøndbyøster, Glostrup.
 Lilly Gudrum, Magleminde, Klemensker.
 Ida Jakobsen (1951/52), Sygehuset, Fredericia.
 Johs. Rasmussen, Marslev.
 Inga Svendsen (1951), Skiveren, Gandrup.
 Eva Madsen, Hyllebjerg pr. Overlade.
 Aksel Madsen (1949/50), Aarestrup, Skørping.
 Annelise Andreasen (1951/52), Kommunehospitalet, Århus.
 Ellen Nielsen (1950), Håndarbejdsskolen, Haslev.
 Ella Juhl Pedersen (1950), Kærbæk pr. Ansager.

Møder på skolen

Fårevejle kristelige Ungdomsforening afholder konfirmandfest på skolen torsdag d. 16. oktober. Alle efterårets konfirmander med deres pårørende er velkomne samt sognets unge. Pastor Tast, Nr. Asmindrup, taler.

Offentlig velkomstfest for vinterskolens elever afholdes torsdag d. 13. november kl. 20. Forstander Edv. Jensen, Børkop højskole, taler.

Præstekonvent afholdes på skolen mandag d. 1. december kl. 14.

Giroblanketten!

Med dette nr. af „Sølvsnoren“ følger en giroblanket til brug ved indbetaling af kontingent til elevforeningen. Kontingentet er som sædvanlig 5 kr., og elevforeningens gironummer er 8701. Som De har hørt før, letter det arbejdet for kassereren og sparer udgifter for elevforeningen, hvis De betaler straks, så vi undgaar at sende opkrævning ud.

Med venlig hilsen!

Johanne Mikkelsen.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

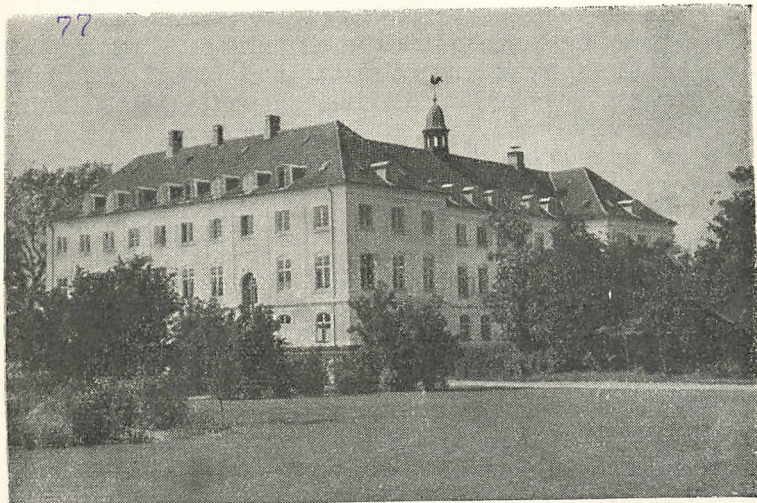
SPINDESIDEN

Herover: Vor mor og Lasse. Foroven til højre: Frk. Pade.

I midten til højre: Frk. Frederiksen. I midten til venstre: Frk. Nielsen. Herover: Frk. Mikkelsen. Nederst: Frk. Christensen.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

42. årg.

November 1952

Nr. 11

På knæ ved de åbne vinduer

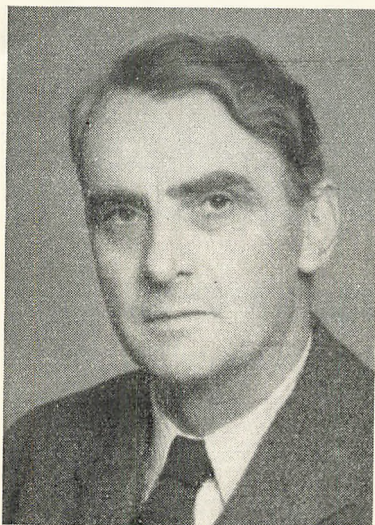
Af højskoleforstander
Edv. Jensen, Børkop

Såvidt jeg har forstået, har der ofte på denne skole været talt om profeten Daniel. Jeg tænker på den tid, Julin var forstander her. Også jeg vil i aften tage mit udgangspunkt i Daniels bog, det sted, hvor der står: »Men så snart Daniel fik at vide, at skrivelsen var udgået, gik han ind i sit hus. I dets stue på taget havde han åbne vinduer i retning mod Jerusalem, og han faldt på knæ tre gange om dagen og bad og priste sin Gud, ganske som han tilforn havde gjort«. (Dan. 6,11).

Det er et smukt billede, dette ord giver os af denne unge jøde,

Ved velkomstfesten for vinterholdet 1952—53 den 13. november talte højskoleforstander Edv. Jensen. — Talen gengives her i korte træk.

der sammen med største delen af sit folk var i fangenskab i Babylon. Det folk, der har en sådan ungdom, er ikke fortabt. Det skal nok komme hjem. Det kunne blæse fra hvilket hjørne, det skulle være, og diktatorens luner kunne være så raffinerede, de være ville, Daniel gjorde »ganske som han tilforn havde gjort«. Det var moderne at dyrke kongen som Gud; men Daniel kendte kun een Gud, der var knæfald og tilbedelse værd, nemlig fædrenes Gud. Han havde indrettet sig en stue

Edv. Jensen

på taget. Det var hans lønkammer, og her havde han åbne vinduer mod *Jerusalem*. Navnet *Jerusalem* rummede alt det, der gav livet indhold og mening for en ung ortodoks jøde. Derfra havde han sine minder, og derhen pegede al hans længsel. Lå byen end i ruiner, var det dog til den, hans folks minder og håb var knyttet. Det er vel vanskeligt for os andre at forstå, hvilke følelser navnet *Jerusalem* udløste i en landflygtig jødes sind. Rejsesalmerne i Davids salmebog giver os en anelse derom. At have vinduerne åbne mod *Jerusalem* var et vidnesbyrd om, at der

var man rodfæstet både menneskeligt, folkeligt og religiøst.

Skal vort liv ikke blive tomt og meningsløst, må vi også have vort *Jerusalem*. Der må være et sted, hvor vi har *rod*, og hvorfra vi henter vort livs næring og kraft. Det bliver ofte sagt om moderne mennesker, at de er *rodløse*. Jeg håber ikke, det er sandt, for da er det ude med os både som folk og som menighed. Rodløshed bliver til goldhed, goldhed til fortabelse.

Rent *menneskeligt* er rodløshed en stor ulykke. Mangt et menneskeliv er gået til grunde, fordi det ikke havde *rod*. Vore gamle hedenske forfædre var i besiddelse af en livsvisdom, der er forholdt mange nutidsmennesker. Jeg tænker på fortællingen om asken Ygdrasil, hvis rødder gik til udtømmelige, evige kilder. De vidste også, at vort livs argeste fjender er dem, der forsøger at gnave rødderne over. Der er mange

ting, der i dag er ude efter at gnave vore rødder over. Vi kan tænke på den store indvandring fra land til by. Mange unge forlader deres hjem på landet, det hjem, der ikke blot er far og mor og nogle stuer; men marken, haven, skoven og engen, åer og grøfter, bakker og dale hører også med. Hele millieuet omskiftes, og sproget forandres. Ofte gør man sig fri af nedarvet sæd og skik, ødelægger hæmninger, man tidligere var behersket af. Alt dette, der for nogle mennesker er porten ud til en rig udvikling, er for andre vejen til rodløshed og undergang. Man lægger mærke til, at hovedparten af dem, der går til bunds i storbyen, er unge, der er indvandret fra landet.

Der er andre farer, der lurer på byungdommen. Bolignøden og de evindelige flytninger forhindrer de unge i at finde en plet her på denne jord, hvortil deres sjæl kan knytte sig. Der er ikke et eneste sted, om hvilket de kan sige: Her har jeg rod, herfra min verden går. Aakjær har udtrykt det rammende og smukt i det kendte vers: »Hvad var vel i verden vort fattige liv —«. Og hvad med de mange skilsmissebørn, der nu er ved at være i højskolealderen? Hvordan skal det gå dem? Sammen med Gud skal de blive vort slægtleds dommere. Hvordan skal det kunne undgås, at de en dag vil forbande det slægtled, der ofrede sine børn for at kunne leve efter sine lyster?

Holger Begtrup har engang sagt, at det sande åndsliv i et menneske beror på dybe minder og stærke håb. Men hvorledes skulle der da kunne gro åndsliv der, hvor man ingen minder har, fordi livets kontinuitet er brudt, eller der hvor man direkte forbander sine minder, fordi de er så mørke, at de har lagt en skygge over hele ens liv? Og hvor der ingen minder er, er der heller ikke noget håb.

Det samme gælder i det *folkelige*. Et folk eller en befolkningsgruppe, der får sin historie klippet over, mister sit åndsliv, d. v. s. tager skade på sin sjæl. Tænk på børnene af de danske i Amerika, andet og tredje slægtled, de har åndelig talt været ludfattige. Og de danske sydslesvigere, de har det ikke bedre. Derimod er finnerne, polakkerne, tjekkerne og mange andre lærerige eksempler på, at noget rigt og stort og evigt kan gro der, hvor man har sin sjæl, sin historie, sine minder i behold. Sammen med den kristne kirke var det Saxo's danmarkskrønike, der skabte det danske folk. Århundrede efter århundrede dykkede man ned i dette hav af minder for at hente nyt håb. Det gjorde Grundtvig og de samtidige, der skabte Danmarks guldalder. Og det gjorde folkehøjskolens første kuld af mænd.

Et folk må have en historie og en myte for at kunne leve. Det var Homer, der med det mægtige samlestof, der er samlet i Illiaden, gav Grækenland sin historie, som det var Hesiod, der gav det sin myte, og derved gjorde de det antike Grækenland til en åndelig stormagt. Det var Vergil, der gav Rom dens myte i Æneiden. End ikke det romerske folk kunne leve af brød alene — heller ikke af sejre.

„Som dybest brønd gir altid klare vand,
og lifligst drik af dunkle væld udrinder,
så styrkes slægtens arv hos barn og mand
ved folkets arv af dybe, stærke minder“.

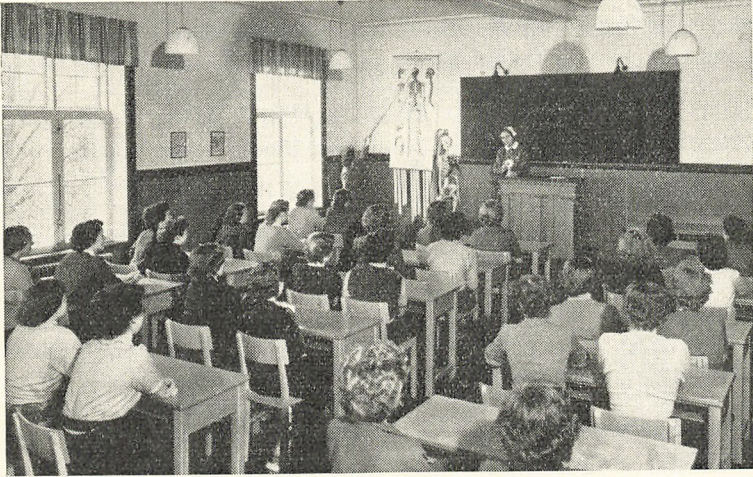
Ethvert folk må for alt i verden holde vinduerne åbne mod dets Jerusalem.

Også som *kristne* lever vi ved vor rod. Ikke blot det danske folk har en årtusindgammel historie, Guds folk har det også. Den udsprang på Bethlehems mark og Golgatha. Vi har indrettet vort hus sådan, at vinduerne vender den vej, og ved disse åbne vinduer knæler vi dagligt. Og når vi ser i retning af Golgatha, ser vi også det sted, hvor vi blev døbt, og det barndomshjem, hvor vi lærte at bede og »synge om den hvide flok og al hans nådegave«. Der er vort Jerusalem, alt det, vi er rodfæstet i og skal leve ved, alt det, der giver vort liv mening og mål.

Det er *højskolens* store opgave til alle tider at få bygget en stue oven på det hus, de unge bor i, et sted hvorfra der er udsyn. Og det er dens opgave at få vinduerne til at vende den rigtige vej. Vil højskolen blot give udsyn, kan der let blive noget flimrende og forvirret over billedet, og den kommer til at vildlede i stedet for vejlede. Højskolens første mænd vidste, hvor vinduerne i de unges loftsværelse skulle sidde. Forstander Wegener begyndte sin indvielsestale på Rødding i 1844 med at citere prologen til »Valdemar den Store og hans mænd«: »Stig op af graven du slægt, som døde!« Der var en stærk realisme i denne romantisk farvede tale.

Vist skal højskolen orientere de unge i tidens rørelser og problemer, men den skal først og fremmest lære dem at finde vejen op til *stuen på taget*, lære dem at gøre ganske, som de tilforn har gjort, uanset hvilke skrivelser der udgår fra tidens åndelige magthavere, og uanset hvilken vej vinden i dag blæser. Vi tror med Johan Falkberget, at vejen frem er vejen tilbage, at vi skal tilbage til fremtiden, som han siger.

Og eet endnu. Når vi står ved de unges side ved de vinduer,

Fra „Soro“. (Vinterhold 1951—52, bemærk øjenmodellen! tak!)

der vender mod Jerusalem, da skal vi prøve, om vi kan få dem til at *knæle*. I dette knæfald for fædrenes Gud ligger endemålet for den skole, der kalder sig skolen for livet. Har vi bøjet os for livets Gud, er vi i sandhed kommen i livets skole, der hvor vi lærer at undres, at takke og at tilbede. Først når Gud er Gud, er mennesket menneske.

Edu. Jensen.

Fra skolen

Ja, så fik vi begyndt på vinterskolen; så nu er oktoberstilheden igen på en dejlig måde afløst af snak og sang og latter på trapper og gange. Nå, oktoberstilhed blev det nu også så som så med. I så stort et hus er der stadig noget, der skal laves, så det genlød til sidste minut af tømrerens hamren og saven, af smedens banken og murerens klasken mørtel op. Resultatet blev indretningen af en lille net lejlighed til frk. Mikkelsen lige over frk. Pades (altså ved siden af opgangen til „Uranienborg“); til trøst for dem der tænker med bekymring på, at der vel sagtens nu igen er gået værelser fra eleverne, kan det meddeles, at lejligheden er fremtryllet af eet værelse og to små pulterkamre samt en stump gang, så ændringen har tværtimod medført frigørelsen af eet elevværelse! „Langelinje“ er blevet beklædt med plader og fremtræder i ny skikkelse; central-

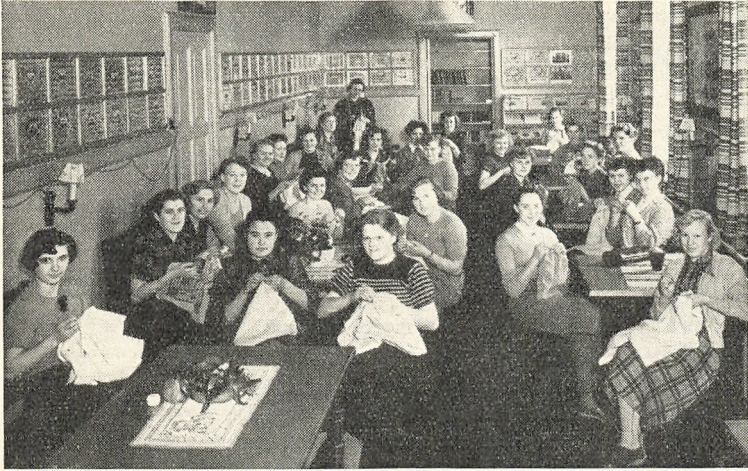
varmesystemet er efterset og forsynet med ventiler; „Sorø“ har fået en ny hårdt tiltrængt belysning; en del elevværelser blev tapetseret og malet og tætningslister påsat alle vinduer.

Den 3. november holdt så 87 nye elever deres indtog — for ikke-sjællænderes vedkommende på efterhånden traditionel måde med „ekstrapost“ fra Korsør og Kalundborg. Forbavsende hurtigt er vi kommet i gang både med „stoffet“ og livet, som det nu former sig hos os. I vor kirke fik vi velkomstord den første søndag, og velkomstfest holdt vi selv torsdag den 13., hvor ikke så få af sognets beboere og skolens venner fra egnen kom til stede. En særlig glæde var det at have forstanderen for vor „søsterskole“ i Børkop, Edv. Jensen, iblandt os som aftenens taler. Hans foredrag er refereret andetsteds i bladet. Det var en ægte højskoletale: historie og forkyndelse. Ved kaffebordet i spisesalen var ordet frit, og både fabrikant Vald. Olsen, Tølløse, sognepræst Morsing, Fårevejle, og Edv. Jensen havde gode og nyttige ord at sige os til velkomst. Atter forsamlet i foredragssalen sang eleverne nogle flerstemmige sange, og glimt af både vinterskolen 1951—52 og elev- og sommermødet 1952 vistes på film.

Et nyt elevhold har vi fået — ja, men også nye medarbejdere. Tre nye unge piger: Else, Irma og Kirsten til afløsning af Erna, Marie og Ruth — en ny instruktionssygeplejerske for frk. Karen Nielsen, nemlig frk. Grethe Nielsen, hendes søster, så det blev jo i familien — og endelig en ny landbrugsbestyrer for Ejnar Jensen, som har købt ejendom og er blevet gårdejer på Venø („Strandgården“). Vi benytter lejligheden til at sige dig tak, Ejnar, for dit slid, din hjælpsomhed, dit gode sind og smukke færden iblandt os, hvorved du hjalp os så godt igennem det første vanskelige år! Også Aage Christensen takker vi for god hjælp i sommer. Ejnar Jensens efterfølger i embedet hedder Tage Jespersen. Hans person kommer red. til at beskæftige sig nøjere med i et senere nr. af dette blad i en bestemt anledning, som vi ikke skal røbe — men foreløbigt: velkommen!

Den første sygeplejehøjskole i Danmark, Testrup højskole, kunne i oktober fejre sit 25 års jubilæum. Frkn. Pade og Frederiksen repræsenterede Fårevejle højskole ved den smukke jubilæumsfest. Forstanderens var desværre forhindret, men aflagde forleden et forsinket gratulationsbesøg i forbindelse med tidl. forstanderinde, frk. Maren Grosens 70-årsdag og blev vel modtaget, fik skolen forevist og fælles problemer drøftet i udbytterig samtale.

Og så kan dette afsnit af vort blad slutes med det, som forstander Edv. Jensen afsluttede vor velkomstfest med at minde om, da han talte om velsignelsen fra Gud som det ene fornødne. Hvad

Fra håndarbejdstime i elevdagligstuen

nytter smukke rammer og fuld skole — uden velsignelse! Og da Edv. Jensen tilsidst bad om Guds velsignelse over skolen og dens arbejde i den kommende vinter, var der vist ikke så få af os, som gjorde ordene fra 1. Mos. 27,34 til vor bøn: „Velsign dog også mig, F a d e r!“

Forstanderens møder

Fredag den 5. december kl. 20 Rørvig præstegård: Menighedsmøde.

Tirsdag den 9. december kl. 19,30 Svinninge forsamlingshus: Aftenhøjskole.

Torsdag den 11. december kl. 19,30 Sørslev skole: Aftenhøjskole.

Tirsdag den 16. december kl. 19,30: Riis forsamlingshus: Hjemstavnsforeningens julefest.

2. juledag kl. 10: Gudstjeneste i Fårevejle kirke.

Søndag den 28. december Slagelse missionshus: Julefest.

Mandag den 29. december Sdr. Bjert missionshus kl. 14: Julefest for ældre. Kl. 19,30: Menighedsjulefest.

Tirsdag den 30. december Sdr. Bjert missionshus: Julefest for børn.

Offentlige møder på skolen

Onsdag den 10. december kl. 20: Julekoncert til fordel for menighedens juleuddeling.

Torsdag den 18. december kl. 20: Julemøde. Fru Sigrid Trier Hansen taler.

Fra elevkredsen

Adresseforandringer:

- 1927: Agnes Kjøller, Storegade 47, Rønne.
 1932: Alma Petersen, „Kraglund“, Svinninge.
 1941—42: Charles Bromann Christensen, Vestergade 1, Horsens.
 1948: Edith Jensen, Hindholm højskole, Fuglebjerg.
 1948: Ida Jørgensen, Strandboulevarden 98, København Ø.
 1948: Marié Christensen, V. Kjær, Flynder, Bækmarksbro.
 1949—50: Lone Jørgensen, c/o konsul Clausen, Ahlmannsallé 14, Hellerup.
 1949—50: Ellen Nielsen, Tolsager, Asnæs.
 1951: Martha Jensen, Dronningholmsvej 10, Hasle.
 1952: Jytte Pagh, Nørregade 43, Odense.
 Lærer Olav Nielsen, Rødtjørnsvej 11, Vanløse.
 Frk. Inger Vilstrup, Sofiendalsvej 29, Haslev.
 Inspektør Tage Sanden, „Kirkely“. Hjallerup.

Nye medlemmer:

- Fru købmand Chr. Hansen, Binderup, Dalager.
 Hr. Jakob Lind, Bjert.
 Hr. gdr. Ejnar Jensen, „Strandgården“, Venø pr. Struer.
 Hr. Aage Christensen, „Bakkegård“, Tåstrup.
 Fru Margrethe Holm Jensen, Skovvej 18, Hobro.

I tilslutning hertil kan — da der ofte stilles spørgsmål derom — oplyses, at bladet ikke er forbeholdt gamle elever alene; men alle venner af skolen og dens arbejde er velkommen til at blive abonnenter.

Fårevejlekredsen for København og omegn

holder jule- og nytårsmøde på KFUK, St. Kannikestræde, fredag den 9. januar 1953. Vi håber, at forstanderens og andre af skolens medarbejdere kan komme den aften, hvilket vi vil sætte meget pris på. Mere udførlig meddelelse vil fremkomme i julenummeret.

Hjertelig hilsen

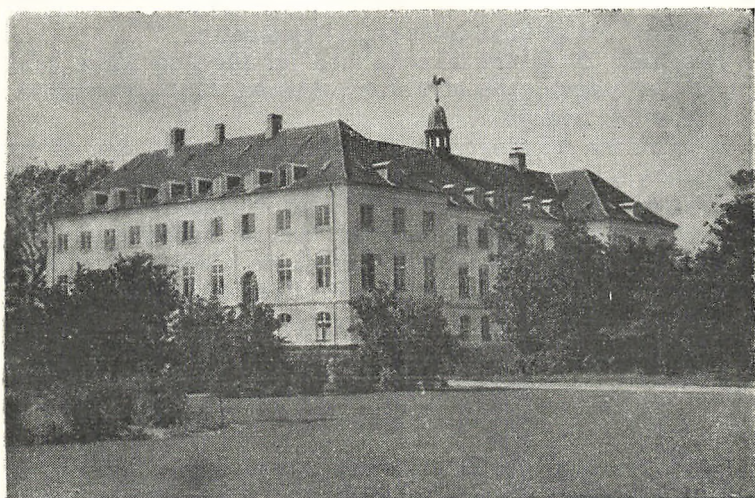
Kristian Bach.

„En Banebryder“.

J. Andreassens og C. M. Julins bog vil blive udførligt anmeldt i næste nr.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

42. årg.

December 1952

Nr. 12

Syng om freden, Guds engle!

Af højskoleforstander,
pastor K. Robert Hansen

*Der skinner et lys fra en stjerne
igennem natten hened.
Der lyder en tone fra himlen
til jorden om fred, om fred.*

*Bliv ved, du ensomme stjerne,
at sende dit lys til jord,
til hjerterne dog omsider
bøjer sig dybt og tror!*

*Hernede er lysene stanget.
I mørket høres kun skrig,
som truer, hoverer og jamrer,
for jorden véd kun om krig.*

*Og syng om freden, Guds engle,
utrættelig, syng og spil,
til hjerterne dog omsider
bøjer sig dybt og vil!*

KAJ MUNK

Sunget ved mange julekoncerter og i mange hjem til Laurids Lauridsens dejlige melodi er ovenstående lille sang af Kaj Munk ved at blive folkeeje, og med rette.

Den blev til, da det lakkede mod *jul 1940*, og første gang trykt i et særnummer af Nationaltidende, »Jul i Danmark«, 20. december samme år.

Baggrunden for sangens ord er åbenbart krigen, som på det tidspunkt havde raset og tromlet hen over Europa i over et år. Den 9. april var den væltet ind over Danmark; det var altså Danmarks første besættelsesjul, der nu nærmede sig. Jo, krigens tunge og fortvivlede mørke havde i løbet af året sænket sig over jorden. Kaj Munk udtrykker det sådan:

*Hernede er lysene stænget.
I mørket høres kun skrig,
som truer, hoverer og jamrer,
for jorden véd kun om krig.*

Hvad der muligvis kunne være af lys, siger digteren, er stængt inde; der er mørkelagt over alt — alt er mørke og nat. Og ud af mørket lyder der ikke sang som i sin tid fra fangekælderens i Fillippi, da Paulus og Silas sad og midt i mørke og lænker sang Gud lovsange. Men der høres kun skrig, både truende og hoverende fra de sejrende og mægtige, fra herrerne og herskerne, og skrig af smerte fra de besejrede, de lidende, ofrene, slaverne. Nej, hvor han end ser hen på jorden, ser han kun mørke; og i hvilken retning han end lytter, hører han kun skriget.

Men stående midt i dette buldrende mørke og med dette skrig gående sig til hjerte løfter han sit hoved og ser opad mod himlen — og se!

*der skinner et lys fra en stjerne
igennem natten herved.*

Og han bliver stille og lytter; for nu hører han også, at

*der lyder en tone fra himlen
til jorden om fred, om fred.*

Altså: hernede er der kun nat og mørke — men på himlen over sig ser han en stjerne; ensom er den på den sorte himmel, een eneste; men den er der, denne håbets ensomme stjerne, og den lyser ind i al natten og mørket og bryder det. Hernede fra hører han kun skrig — men oven fra, fra himlen når en

helt anden tone ham, og ind i al larmen og skriget, både de sejrendes og de besejredes, både »herrerne«s og slavernes, taler den om fred, om *fred*.

Da taler digteren til denne ensomme stjerne og siger:

*Bliv ved, du ensomme stjerne
at sende dit lys til jord,
til hjerterne dog omsider
bøjer sig dybt og tror!*

Han tigger også denne eneste ene håbets stjerne på nat-himlen om dog ikke at skjule sig og blive borte, men skinne og blive ved med at sende sit lys til den mørke jord, ja, han bøn-falder den om dog at lyse på alle de lukkede og formørkede hjerter og blive ved og blive ved dermed, lige til de lukker sig om dens lys og lukker det ind.

Og til englene — thi fra ham er det, at tonen om freden kom — siger han:

*Og syng om freden, Guds engle,
utrætteligt, syng og spil,
til hjerterne dog omsider
bøjer sig dybt og vil!*

Han trygler dem om dog ikke at blive trætte af at synge fredens sang ind i krigens skrig og larm, om dog ikke at lade sig overdøve af skriget og forlede til at tro, at der slet ikke er nogen, der hører deres sang — han tigger dem om dog ikke at lade sig skuffe af de mange lukkede og døde øren og hjerter, men blot frimodigt blive ved og blive ved at synge deres sang ind i al skriget, både det hoverende og det fortvivlede, lige til hjerterne lukker sig op og lukker den ind og lader den få magt.

Hjerterne, siger Kaj Munk. Ja, for det er dér, lyset og sangen om freden må ind. Det er dér, det må begynde. Den ensomme stjerne lysende fra himlen ind i åbne hjerter og derfra ud i verdens nattemørke; og englene sang om freden, lydende fra himlen ind i åbnede, overvundne hjerter og derfra ud i skriget og larmen — dér går vejen.

Til hjerterne dog omsider bøjer sig dybt —. Digteren gentager det. Der er suk og bøn i dette ord: omsider. Der er bevidsthed om, at det desværre godt kan vare længe. Og der er frem for alt viden om det menneskelige hjertes ubegribelige stædighed. Selvom alt er nat og mørke om os og i os, og selvom alt om os og i os råber død og fordærv, og vi trænger så usige-

lig meget til det, som den ensomme stjerne og tonen fra himlen har til os, så er vi dog så stædige og egensindige, at vi ikke vil lukke os op for lyset og sangen.

Og hvoraf kommer en sådan utrolig stædighed? Af, at det koster en ydmygelse at indrømme, at lyset ikk er vores, menneskeåndens, og at freden ikke kommer fra os og ikke står i vor magt at frembringe. Men både lys og fred er ovenfra, fra himlen, fra Gud, og må skænkes os af en nådig hånd. Og i denne ydmygelse må hjerterne bøje sig dybt i tro og villighed — men har så svært derved.

— — —

Det store spørgsmål er så: hvad mener Kaj Munk med stjernen og tonen fra himlen? Er det bare et digterisk syn, en digters anende fornemmelse, et poetisk udtryk for et eller andet ellers ubestemmeligt? Nej, ingen, der kender det mindste til Kaj Munk, kan komme på den tanke. Han mener noget, og det noget ganske bestemt. Præst var han og ville være det med liv og sjæl, ikke bare når han forrettede gudstjeneste i Vedersø kirke, men også når han digtede.

Stjernen, han har set, er ingen anden end stjernen over Betlehem. Lyset, der skinner herved gennem natten, er ingen anden end Jesus Kristus, Guds enbårne Søn, vor broder. »Og lyset skinner i mørket«, hedder det jo i Johannes' juleevangelium om ham. Og englesangen, han har fornummet, er den, der lød over markerne julenat, da Han fødtes, først hørt og fattet af hyrder på nattevagt: »Frygt ikke! der er født jer en frelser« og »Ære være Gud i det høje! fred på jorden! i mennesker hans velbehag!«

Det er det lys, digteren tigger Gud om dog ikke at slukke og dermed overlade os til os selv og vort mørke, men lade det skinne og blive ved at skinne på alle de lukkede hjerter gennem sit ord, til de omsider bøjer sig dybt og tror, der hvor de før var stolte og stive og fyldt med vantro og tvivl. Og det er *den* sang, han trygler Gud om dog ikke at lade forstumme, men tone og blive ved at tone gennem sin kirke for alle de lukkede hjerter, til de omsider bøjer sig dybt og vil. Ja, fra Jesus Kristus, verdens lys, og sangen om frelsen og freden i Ham — det er digterpræstens ærinde til os i sin julesang.

Og nu er der så gået tolv år, siden Kaj Munk sad ved sit skrivebord og så ud i natten og nedskrev denne bøn. Situationen er en anden i 1952 end i 1940. Og dog! ja, brikkerne er flyttet

noget om; men — det er samme mørke og samme skrig ud af mørket — og det er de samme lukkede, ubøjede hjerter. Julen nærmer sig. Evangeliet om lyset, der skinner i mørket, og sangen om frelseren, der er født, skal lyde. Der er i denne jul ikke mindre, men mere grund til at bede digterpræstens julebøn om, at hjerterne dog omsider må bøje sig dybt og tro og — ville!

K. Robert Hansen.

Fra skolen

Naturligvis står også her på skolen alt i julens tegn — hvor kan det være andet!

I foredragssalen hænger adventskransen, og snart tændes også dets sidste lys. Ved morgenandagterne samles vi om forjættelserne i Gamle Testamente og mindes om Guds trofasthed mod sine een gang givne løfter. På elevværelserne er der forlængst pyntet op med gran og glimmer — og juleresejnen planlægges og drøftes. Adventssøndagsaftenerne former sig som sidste år: foredragssalen forvandles til dagligstue med alle husets lamper og lys på små borde; og så broderes der på julegaven, der læses julefortællingerne, de kendte, kære julesalmer og -sange lydes, og nye læres, for så til slut at samle vore tanker om adventstidens budskab: Herren kommer; Julekoncert har vi haft til fordel for menighedens juleuddeling; Asnæs amatørorkester underholdt, og bistået med sang af to elever, *Grethe Christensen* og *Elly Møller Knudsen*, fortalte forstanderen om og udfra Kaj Munks omstående julesang.

Tilbage står på tidspunkt endnu vort offentlige julemøde torsdag d. 18. med fru *Sigrid Trier Hansen* og vor private juleafslutning lørdag d. 20., inden julerutebilerne (det lyder ikke nær så poetisk som juletoget, men sagen er lige festlig!) ruller af sted søndag morgen og spreder flokken ud over landet — *hjem til jul!*

Jo, fest og poesi er der over det hele i sådan en juletid; og det må der også gerne være — det er under Guds smil. Bare vi så også får fat i julens virkelighed: den troværdige tale, vel værd at tage imod, »at Jesus Kristus kom til verden for at frelse syndere« (1. Tim. 1,15). Det gør nok (kun) de, der véd, at de trænger dertil, og spørger derefter og beder derom.

Elevholdet vinteren 1952-53

Forreste række fra venstre: Nanna Møller, V. Assels. Kirsten Blegvad, Esrum. Inger Søndergaard, Glæsborg. Kirsten Pedersen, Hald. Gudrun Pedersen, Iller, Ans. Lilly Jensen, Aalborg. Erna Pold, Oens. Stinne Clausen, Ejlsing. Jytta Greve, Kolind. Herdis Hansen, Brøndstruplund. Erna Jensen, Arnum. Ruth Nielsen, Aasted.

2. række: Ida Christensen, Løgumkloster. Sigrid Pedersen, Give. Inge Sørensen, Svinding. Inge Stærkind, Hedehusene. Helga Kuhrt, Gråsten. Ketty Jakobsen, Rinkenæs. Olga Jensen, Christiansfeld. Nora West, Aarup.

3. række: Grethe Vestergaard, Hvalsø. Eva Damkjær, Stenderup. Elly Knudsen, Videbæk. Vera Knudsen, Vorbasse. Eva Nielsen, Stoustrup. Lydia Jensen, Karrebæksminde. Karen M. Pedersen, Hinge. Else Kattenhøj, Idom. Elly Larsen, Astrup. Inga Nielsen, Sindal. Kirsten E. Petersen, Klint. Ebba Andersen, Gørding. Tove Aamand, Tåsinge. Birgith Andersen, Middelfart. Sonja Carlsen, Middelfart.

4. række: Kristiane Nielsen, Godthåb. Tove Lind, Kgs. Lyngby. Aase Riis, Hanbjerg. Maren Sørensen, Hanbjerg. Anette Pade, Ella Christensen, Grethe Nielsen, Johanne Mikkelsen, Mette Kirstine Hansen, K. Robert Hansen, Lilly Frederiksen. Sterna Jensen, Nørresundby. Grethe Skov, Ikast. Inger Sørensen, Brabrand. Inga Riiskær, Ikast. Kirsten Westh, Sjørring. Anna Gram, København.

5. række: Annelise Petersen, København. Elly Larsen, Dorthe Backer, Svendborg. Vita Jensen, Edith Petersen, Augustenborg. Birthe Rasmussen, Skæve. Grethe Christensen, Strynø. Irene Andreasen, Thurø. Kirsten Nielsen, Stenlille. Karen Marie Hansen, Haslev. Karoline Hansen, Vesterhede. Else Meldgaard, Hvidbjerg. Inger Søs Madsen, Hvidbjerg. Misse Petersen, Kløvtofte. Lilly Sørensen, Broager. Grethe Filskov, Silkeborg. Gerda Thomsen, Skanderborg. Birgitte Callø, Christiansfeld. Emmy Rasmussen, Middelfart. Anna Hoffmann, Kerteminde. Erneste Aarup, Brædstrup. Else Nielsen, Irma Melchior.

6. række: Tage Jespersen, Kirsten Borgstrøm, Gudrun Mortensen, Lejre. Annalise Borggaard, Nørhaa. Margit Nielsen, Brovst. Tove Dahl, Kolding. Yrsa Andersen, Næstved. Kirstine Wagner, Hee. Gerda Nielsen, Aalborg. Dagny Bisgaard, Suldrup. Evy Svensson, København. Margrethe Pinstrup, Holmstrup. Ingrid Davidsen, Sandby. Inger Antonsen, Galten. Ellen Andersen, Lejbølle. Anne Marie Jensen, Gl. Sole. Ellen Jørgensen, Thisted. Martha Lauridsen, Lønborg. Meta Nielsen, Ørnhøj. Sonja Wehner, Haderslev. Ellen Pedersen, Hinnerup. Ingerlise Hansen, Rødby. Gretha Madsen, Sædding.

Fraværende: Kirsten Lorentzen, Vejby, og Bente Skafdrup, Skimede.

En banebryder

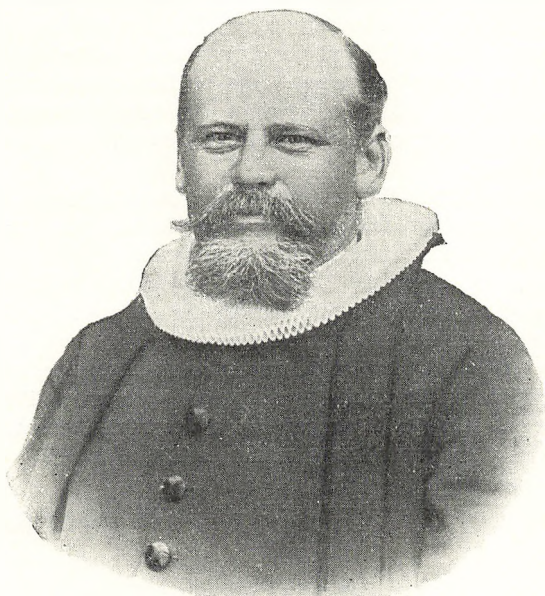
På Biografisk Forlag, Roskilde, er udkommet en bog med ovenstående titel. Det er på sin plads at omtale den udførligt her i bladet af to grunde. For det første den umiddelbare, at den er skrevet og udgivet af to af Fårevejle højskoles tidligere forstandere, nemlig pastor J. A n d r e a s s e n og landssekretær C. M. J u l i n. For det andet, fordi den handler om den mand, der brød vejen for Indre Missions højskolebevægelse, sognepræst A d o l p h L a u r i t z H a n s e n. Nu har jeg læst den og vil med glæde lægge den hen til gamle elever og venner af højskolen at gøre det samme.

Det er historie; her er lejlighed til at skaffe sig viden om et stykke af den rod, hvoraf vi er rundet. Det er ikke glansbillede eller helgenlegende, hvad forfattere kan fristes til at give, når de skriver om mennesker, de står i taknemmelighedsgæld til; men så meget des sandere og stærkere virker den på en. Det er heller ikke fortællingen om en „stor“ mand med en eventyrlig livshistorie; i al sin enkelthed er den sådan: småkårsbarn fra Midtsjælland, hjulpet „frem“ ved gode menneskers og myreflids hjælp; efter teologisk embedseksamen en slags diakon i Trinitatis sogn i København, hvor hans sociale forståelse næredes; var med at stifte KFUM i København, deltog i hospitalsmission, ledede søndagsskole m. m.; hjælpepræst i Tørring-Heldum to år, derefter i 18 år sognepræst i Nr. N i s s u m, hvor han fik lov at føre sine skoletanker ud i livet. Der begyndtes i præstegårdens konfirmandstue med 15 højskoleelever under eventyrligt primitive forhold, men med liv og lyst og tro på sagen; og i hurtigt tempo skyder i de følgende år den ene skolebygning op efter den anden (højskole, vinterlærerklasse, forberedelsesafdeling til læreruddannelse, s e m i n a r i u m) — alt som en frugt af barnlig tro og utrætteligt slid.

Hermed er Adolph L. Hansen også karakteriseret. „Bed og arbejde“ var hans motto; det sattes over bygningerne. En bønnens mand var han — og en mand, der ikke sparede sig for den sag, der brændte inde i ham: ungdommens og dens kristelige opdragelse og bevarelse i fritænkeriets højsæson i slutningen af forrige århundrede. Dertil af en munterhed, der smittede — de fleste i hvert fald; han kunne le sig og andre ud af mange vanskeligheder. Hans „hittepåsomhed“ (hans eget udtryk) kønnere sagt: idérigdom, ildhu og skabertrang var næsten uden grænser. Hvilket af de arbejder, som senere skød frem, arbejdede ikke først i ham? Allerede 1883 slår han til lyd for starten af et kristeligt dagblad. Ophavsmand blev han til Kristeligt dansk Fællesforbund, som dog vist ikke helt fik den skikkelse, som

han havde tænkt. Og diakonsagen førte han frem i tale og skrift. Altid tumlede han med nye planer; et præliminærkursus var på trapperne og averteret, da han standsedes.

Det er altid en betænkelig sag at dømme. At bedømme er noget andet, og det er vi jo ofte nødt til; men hvor er det vanskeligt, når det gælder et menneske og ikke mindst så mange år efter. Var det

en bunduretfærdig bedømmelse, der tog modet fra ham? Eller var han for „udflydende“ typemæssigt, lidt vanskelig at forhandle med, voksede det hele ham over hovedet, forstod den nøjsomme mand ikke helt at „følge med“ tidens krav? Ja, spørgsmålet står der; man mærker forfatternes kamp med det. Men de nøgne fakta er: „Glade Hansen“ eller „Jern-Hansen“ (som hans kælenavn lød) rantes af miskendelse og mismod, man satte i årene 1896—97 spørgsmålstegn ved både hans tro og evne, og han rejste som en nedbrudt mand i 1904 til sognepræstembedet i Øde-Førslev på Sjælland, hvor han endte sine travle dage kun 53 år gammel.

Sikkert er også, at Gud brugte Ad. L. Hansen som murbrækker i en kamp, som han ville have kæmpet, og da der var blevet hul, blev redskabet stillet hen. Og hans uforglemte og uforglemmelige „for-

tjeneste" er at have ført skolearbejdet ind i Indre Missions gerning. Han så både nødvendigheden af ved siden af, nej bedre midt i vækkelsesarbejdet at drive på det kristeligt og dermed menneskeligt oplysende, da vækkelsen ellers nemt vil få slagside, og muligheden af at opbygge et sådant skolearbejde på forkyndelsen; han forstod, at det ikke er eller kan være noget forkyndelsen fremmed, al den stund Gud og Kristus er centrum i hans tanke og gerning med verden; med andre ord, at kirke, vækkelse og skole både kan og må gå hånd i hånd i et frugtbart samarbejde, eller for at sige med den forhåndenværende højskole-diskussions ord: at højskolen både kan og skal forkynde, hvis dens oplysning skal være sand, og at „forkynderen“ må drive skole, om forkyndelsen skal være sand.

Dette fandt sit håndgribelige udtryk i, at Ad. L. Hansen vedblev som skolemand at være præst — og var, om han ikke var blevet afbrudt, vedblevet som præst at være skolemand.

Nå, men læs nu bogen, gør Deres tanker, og De vil få grund til endnu en gang at sige Gud tak for, at der er noget, der hedder Indre Missions højskolebevægelse.

Bogen fås lettest ved direkte henvendelse til udgiverne, enten pastor J. Andreassen, Hasselmed pr. Oksbøl (gironr. 63170), eller landssekretær C. M. Julin, Kirkegårdsvej 9, Roskilde (gironr. 38352), eller til vores allesammens boghandler Spliid, Fårevejle (gironr. 39742). Den koster 7 kr. + porto 50 øre.

K. Robert Hansen.

På Gud alene

I anledning af julen og årsskiftet vil vi gerne gennem »Sølvsnoren« sende alle tidligere elever og andre Fårevejle-venner en hjertelig hilsen med ønsket om en glædelig jul og Guds velnævnelse over det nye år.

Der er nu gået et år, siden vi flyttede her til Dianalund. På en måde synes vi, at det er længe siden på grund af de mange nye indtryk. På den anden side set synes vi også, at det år er gået hurtigt, fordi det er gået godt.

Det har været os en glæde at tage fat på de opgaver m. h. t. ungdomsarbejde, som vi har fået betroet her på Koloniens skoler: diakonskolen, sygeplejeforskolen og søsterskolen. Desuden har vi også megen glæde af et påbegyndt ungdoms- og aften-skolearbejde for unge, der arbejder på Kolonien eller i omeg-

nen. Vi har påny måttet sande, at det går an at sætte sin lid til Gud under livets skiftende kår.

Vi sender en hjertelig hilsen til alle »Sølvsnoren«s læsere.

Else og Jørgen Jensen.

Igennem!

Kære gamle elever!

Da jeg forleden dag skrev denne overskrift på et brev til gamle Ubberup-elever, tænkte jeg, at det var nu en skam, at jeg ikke kunne skrive til *alle* mine gamle elever på een gang; men nu har pastor Hansen tilbudt mig en side i »Sølvsnoren«, sådan at jeg også kan nå at sende min hilsen til alle dem, jeg i det sidste år her på Fårevejle højskole blev knyttet sammen med. Det falder mig mest naturligt at benytte brevet form til min hilsen, fordi jeg lettest giver mine tanker videre i en slags samtale med mennesker, som jeg har det fællesskab med, der vokser frem, når man deler fem måneders broget skoleliv med hinanden. Og nu har vi jo ikke blot minderne fælles; men nu er de fleste af os vel også fælles om den rigdom, som arbejdet i og for sygeplejen rummer. (For nu har De fået øje også for de lyse sider — ikke?)

Hvor rigt dette arbejde er, går mere og mere op for mig; jeg føler det som et stort privilegium i selve mit arbejde at være med i den kamp *for liv og imod død*, som er drivkraften i al sand lægekunst og dermed i al sygepleje. Kampen i sig selv tvinger os til at leve med og være vågne, så at vi ikke skulle behøve at rammes af brodden i Kumbels lille gruk:

At visse folk er kommet gennem livet —

ja, kan man ærlig talt begrib'et!

Men er det g e n n e m livet, de er kommet?

Ak, nej, de fleste gik vist u d e n o m'e t!

Et det ikke rigtigt, at man skal være både blind og døv, hvis man som sygeplejerske skal komme *uden om* livet; for vi er jo hver dag midt i det. Derimod kan alt det, vi møder i livet — omkring os og i os — jo nok give os anledning til at frygte for, hvordan vi skal komme *vel gennem livet*. Der vil vel igen ved det forestående årsskifte lyde dystre og tilsyneladende velbegrundede profetier om, hvor mørkt fremtiden tegner sig, og vi véd, at det ikke er tomme ord; vi behøver blot at nævne ord

som: Korea - Syd Afrika - Prag, så véd vi, hvad mennesker oplever der i dag — og vi har jo ingen garanti for, at vi skal gå fri. Og vi spørger vel: Kan man også under sådanne forhold komme *vel igennem* livet?

Overfor den usikkerhed og frygt, der fylder ens sind ved tanken om disse ting, véd jeg ingen bedre tilflugt end den, biskop Berggrav henviser til, når han skriver sådan: På en afdød, engelsk læges skrivebord fandt man fornylig et notat: »Jeg sagde til Ham, som står ved årets port: Giv mig lys, så jeg kan vandre trygt ind i det ukendte. Men Han svarede mig: Gå ud i mørket og læg din hånd i Guds hånd; det er tryggere for dig end lyset, og tryggere end at vide vejen på forhånd«.

Med ønsket om, at vi alle må kunne følge den tilskyndelse — ikke alene ved årets port, men hver dag, sender jeg Dem en hjertelig tak for breve og hilsener i året, der gik!

Deres hengivne

Lilly Frederiksen.

FAREVEJLEKREDSEN FOR KØBENHAVN OG OMEGN

Jule- og nytårsmøde på KFUK, St. Kannikestræde, fredag d. 9. januar kl. 20 prc. Medarbejdere på skolen leder og underholder.

Alle tidligere elever og andre venner af F. H. indbydes.

Kr. Bach.

Alle skolens nuværende medarbejdere fra kælder til kvist ønsker alle skolens venner og gamle elever og medarbejdere fra Skagen til Gedser en god og velsignet julefest i Jesu navn og et nyt år under Guds gamle nåde — med en stor tak for trofasthed i året, som gik.

Kirsten Borgstrøm. Ella Christensen.

Lilly Frederiksen. Mette Kirstine og K. Robert Hansen. Anna Johanne, Anders, Margrethe og Niels.

Vita Jensen. Tage Jespersen. Elly Larsen. Irma

Melchior. Johanne Mikkelsen. Else Nielsen.

Grethe Nielsen. Anette Pade.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.